

Sapere aude

Resumo

- 5 Eldonejo A-Theos kaj Anarkeoj de
Christian Eyschen
- 11 Historio kaj rakontoj pri judismo de
Christian Eyschen
- 39 Genezo de monoteismo de Jean Tonnis
- 45 Evangelio ĉe la okulnivele de Gilles Le Gall
- 59 Yeshua aŭ Josuo aŭ Iesus
aŭ Isa aŭ Jesuo - La Juda Rabeno de Babu Gogineni
- 67 pri religia libereco
de Christian Eyschen
- 75 En 1943 Joseph Turmel, abato kaj
liberpensulo, mortis de Jean-Sébastien Pierre

A-Theos kaj AnArcheos

"Fakte, ni estas parto de humanisma utopio elektanta por ideala "a-theos" kie la emancipita estulo ne plu bezonus Dion por esperi kaj "Anarkeoj" kie la Homo, respektema al sia proksimulo, ne plu bezonus leĝoj por kunekzisti en paco dividita de ŝuoj.

IV-a ordo de la franca rito de la Granda Oriento de Francio.

En ĉi tiu numero 4 de Sapere Aude, cifereca ĵurnalo de la Internacia rondo de raciisma ekzegezo, ni provos ligi la pasintecon kaj la nunon, ekzegezon kaj realecon, spiriton kaj Materion irante de Ein Soph al Malkhout por ligi la Finiton al la Senlimo. Resume, la raciisma Liberpensulo havas la kapon en la steloj kaj la piedojn en la argilo.

Oni multe parolos pri Monoteismo, la kreado de kristanismo komencante per studo de ĝia juda matrico kaj la demando pri "Jesuo Kristo".

Ni memoru, ke la celo de la Internacia rondo de raciisma ekzegezo kaj ĝia ĵurnalo Sapere Aude estas ne starigi "Veron", favorante tiun aŭ alian "ekzegezan skolon", sed male doni voĉon al malsamaj vidpunktoj pri la afero. Certe estos komentoj, kiuj ne renkontos vian aprobon en tiu ĉi numero, sed ĉi ni metu ilin sub la buŝojn de alia Inkvizicio, same netolerema kiel tiu de la katolika eklezio?

Memoru, ke "katoliko" devenas de "holos", tuta, kompleta kaj la prepozicio "kata", nome descendente, koncernanta, koncerna. "Katholicos" signifas la tuton, la Katolika Eklezio do volas esti la universala Eklezio.

Ĉio do devas esti subordigita al ĝi, la mondo en sia tutaĵo, ĝi do estas totalisma laŭ esenco kaj laŭ naturo. Ne estas nia celo disponigi devigan kaj devigan universalan "scion", sed prefere permesi ke maloj estu esprimataj. Tio nomiĝas Libereco de Konscienco, garantiita de la establita principo de la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

En mia libro Judeï cité, Laï cité, Libre Pensée, mi priskribas la Ŝtaton de Israelo kiel "etno-teokratio". Mia amiko Charles Conte indikas en artikolo en Humanisme, revue du Grand orient de France: "Estis Flavius Josephus kiu kreis la terminon "teokratio". Membro de la pastra kasto de judujo, li volis esti historiisto. En la jaro 93, li respondis al la kritikoj de judismo faritaj fare de la romia gramatikisto Apion. Lia libro estas titolita pri la antikveco de

juda popolo, sed li estas pli konata sub la titolo de Kontraŭ Apion. Li skribas: "Senfinaj estas la apartaj diferencoj de moralo kaj leĝoj inter homoj; sed ni povas resumi ilin jene: iuj konfidis la politikan potencon al monarkioj, aliaj al oligarkioj, kaj ankora aliaj al la homoj.

Nia leĝdonanto ne enfokusigis sian atenton al neniu el ĝi tiuj registaroj; li – se oni povas fari ĝi tiun perforton al la lingvo – estigis teokratian registaron, metante potencon kaj forton en Dio... La pastroj ricevis la mision kontroli ĉiujn civitanojn, juĝi disputojn kaj puni la kondamnitajn... Ĉu ni povas honori Dion en pli taŭga maniero. ol preparante la tutan popolon al pieco kaj konfidante elektitajn funkciojn al pastroj, por ke la tuta administrado de la Ŝtato estu reguligita kiel religia ceremonio? Kvankam favora al teokratio, Flavius Josephus tamen havas la meriton krei la vorton, kiu identigas la registaron per klerikala kasto.

Ni ankaŭ rememoru, ke tio, kio kovris ĝi tiun "institucian" sistemon, estis la Sinedrio kiu estis kaj "Leĝdona Asembleo" kaj ankaŭ "Supera Kortumo de Israelo" kaj profitis el la uzo de armita forto kaj la potenco de la Ŝtato. La Teokratio estis do totala kunfandiĝo de la Tri potencoj (Leĝdona, Plenuma, Juĝa), kio estas la difino mem de diktaturo. Ni memoru la artikolon 16 de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano (DDhc) de la 26-a de aŭgusto 1789, kiu diras, ke: "Ajna socio, en kiu la garantio de rajtoj ne estas certigita, nek la disiĝo de determinitaj potencoj, ne havas Konstitucion. "

Tia sistemo povas esti nur totalisma. Notu ke la Ŝtato de Israelo hodiaŭ havas ŝtatan religion, sed neniun konstitucion.

Ni iru al la fonto de la tekstoj kaj ni vidos, ke la Genocido de la Palestina Popolo en Gazao estas nur la logika, barbara kaj faŝisma sekvo, kiun la murda cionismo faras en la nomo de la "eterna rajto de la judoj al la tero. de Palestino".

Jen kion Shlomo Sand diras en substanco en unu el siaj verkoj: "Kelkfoje la Eternulo mem intervenas rekte en militoperacioj, ĝuste grandegajn hajlon: "Kaj pli multaj mortis per hajlo ol estis mortigitaj per glavo la Izraelidoj." Li eĉhaltigas la sunon kaj la lunon en ilia kurso "ĝis la homoj venĝos kontraŭ siaj malamikoj." Detalo

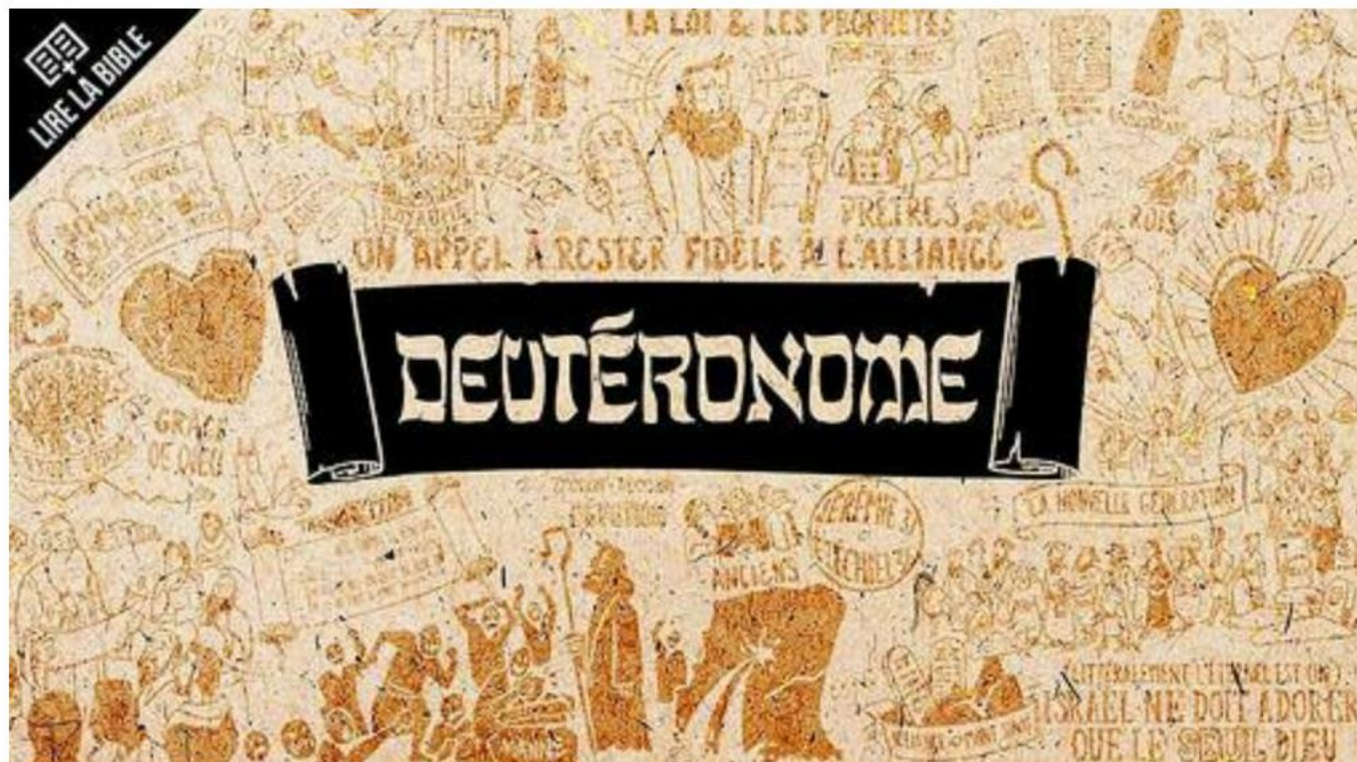
interese: neniu el ĝi tiuj urboj faris pacon kun Israelo. "Ĉar la Eternulo decidis obstinigi la korojn de ĝi tiu popolo por batali kontraŭ Izrael, por ke ili estu anatemita kaj por ke ne estu pardono por ili, sed por ke ili estu ekstermitaj, kiel la Eternulo ordonis al Moseo. Ni komparos kun la reguloj dekretitaj de Mohamedo en similaj militemaj situacioj.

Ni memoru ĝi tie, ke la malfeliuloj, se ili rezistas al la venkintoj, faras tion sen scii, por obei la Eternulon kaj pravigi sian ekstermon! Judeocentra vizio, kiun ni retrovos. Josuo mem eltiros la konkludon el tio, kio estas malfacile konsiderebla krom kiel milito de ekstermado: "Mi donis al vi landon, kiu ne postulis de vi penon, urbojn, kiujn vi ne konstruis kaj en kiuj vi loĝis, vinberujoj kaj olivujo. arboj, kiujn vi ne plantis kaj kiuj estas via nutraĵo. Kaj nun timu la Eternulon kaj servu al Li perfekte kaj fidele; forigu la diojn, al kiuj servis viaj patroj trans la Rivero kaj en Egiptujo, kaj servu al la Eternulo.

"Kiam la Eternulo, via Dio, venigos vin en la landon, pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, Abraham, Isaak, kaj Jakob, ke Li donos al vi, al urboj grandaj kaj prosperaj, kiujn vi ne konstruis, al domoj plenaj de ĉia bonaĵo, domoj kiujn vi ne plenigis, putojn, kiujn vi ne elfosis, vinbergardenojn kaj olivarbojn, kiujn vi ne plantis, kiam vi mangxos kaj satigxis, zorgu, ke vi ne forgesu la Eternulon, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la lando. domo de sklaveco. Ĝestas la Eternulo, via Dio, kiun vi timu, Tiun, al kiu vi servos, kaj per Lia nomo vi ĵuru.

Ĉi tiu militista doktrino estas registrita en Readmono. Ni distingas forajn urbojn, kies konkeron regas la militleĝoj (tiuj, kiuj kapitulacas sen batalado, estas ŝparitaj), de proksimaj urboj, kiuj devas esti eldetruitaj: "Rilate al la urboj de ĝi tiuj popoloj donu la Eternulo, via Dio, kiel heredaĵon, vi donu. ne lasu ion vivan el ĝi. Jes, vi dediĉis ilin al anatemo, ĝi tiujn Ĥetidojn, ĝi tiujn Amoridojn, ĝi tiujn Kanaanidojn, ĝi tiujn Perizidojn, ĝi tiujn Ĥitidojn, ĝi tiujn Jebusidojn, kiel ordonis al vi la Eternulo, via Dio, por ke ili ne instruu vin fari ĉiujn ĝi tiujn abomenindaĵojn. agu al iliaj dioj:vi pekus kontraŭ la Eternulo, via Dio!

Ĉi tie Readmono ripetas la ordonon donitan de la Eternulo al Moseo mem: "Observu do tion, kion mi ordonas al vi hodiaŭ. Mi forpelos antaŭ vi la Amoridojn, la Kanaanidojn, la Ĥetidojn, la Perizidojn, la

Ĥvidoj kaj la Jebusidoj [...]. Vi detruos iliajn altarojn, Vi disŝiros iliajn steleojn en pecojn kaj Vi dehakos iliajn sanktajn stangojn [...] ĉar la nomo de la Eternulo estas Ĵaluza; Li estas Ĵaluza Dio. Aŭ denove: "Mi sendos anĝelon antaŭ vi kaj Mi forpelos la Kanaanidojn, la Amoridojn, la Ĥetidojn, la Perizidojn, la Ĥvidojn kaj la Jebusidojn."

Demando inspirita de la aktualaj ŝoj de la komenco de la 21-a jarcento : kiel do la araboj en la konflikto, kiu kontraŭstaras ilin al la nuntempa Israelo, neniam mencias la teruran konfeson, kiun konsistigas tiuj tekstoj?

Ni vidas, ke ankaŭ tie, bedaŭrinde "spirito renkontas materion". Tiu ĉi totalisma barbareco estos plene prenita de la kristanismo, precipe de la Katolika Eklezio kiu metas ĝin en praktikon, kun kelkaj aranĝoj laŭlonge de la tempo.

Friedrich Engels, en *Class Struggles in France, 1848 to 1850*, notis ke kristanoj rifuzis militservon sub la Romia Imperio. Kiam kristanoj, devigitaj en la romian armeon, devis paradi, ili ornamis siajn kaskojn per kristanaj emblemoj kaj signoj. Tio kolerigis imperiestron Diokleciano kiu subpremis ilin severe, pasigante esceptajn leĝojn kaj eĉ Berusverbot (profesiaj malpermesoj) por malpermesi ilin de publika dungado. Ĉi tio kondukis al la Granda Persekuto de la sekvantoj de "Kristo" en 303.

Sed kiam Konstantino lin sukcedis kaj konvertiĝis al kristanismo, subite tio estis hieraŭ verboten estis permesita kaj eĉ rekomendita.

La armeo tiam iĝis plejparte kunmetita de kristanoj. Kristanismo pli kaj pli malproksimiĝis de sia juda matrico. En la komenco, li prenis la esencajn akcesoraĵojn de judismo kiel manĝpreskribojn por delogi la judojn: "Ne pensu, ke mi venis por aboli la Leĝon aŭ la Profetojn: mi venis ne por aboli, sed por plenumi, ĝis lasu. ĉio realiĝas. (Mt 5:17-19)

Tiel la adeptoj de fiŝoj aplikis tion, kion Tacitus notis pri la judoj: "Ili sin detenas de la karno de porkaĵo memore al la lepro, kiu antaŭe infektis ilin, kaj al kiu ĉi tiu besto estas submetita. Oftaj fastoj estas agnosko de la longa malsato, kiun ili iam suferis, kaj ilia nefermentinta pano memoras la tritikon, kiun ili haste forkaptis. Se ili dediĉas la sepan tagon al ripozo, tio estas, oni diras, ĉar ĝi ĉesigas iliajn mizerojn; allogite de la altiro de maldiligento, ili finis ankaŭ pasigi la sepan jaron tie.

Sed la Eklezio forigos ĉion, kio povus ĝeni la romajn "Goys", kiuj nepre devis esti konvertitaj por certigi sian regadon super la socio.

Tiu ĉi tuta procezo estas tre bone analizita en la rimarkinda verko de Karl Kautsky *La origino de la kristanismo*, kiun mi analizas en la sekva numero (5) de Sapere Aude. La vortoj kaj religiaj instrukcioj do ŝanĝiĝis laŭlonge de la tempo, kiu okazos inter la komenco de la religio de la persekutatoj ĝis tiu de la dominantoj kaj subpremantoj. La evoluo de la Paraboloj pri la Regno estas kleriga, unue alvoko al ribelo kontraŭ la romiaj koloniismaj invadantoj por forpeli ilin kaj poste fari ĝin eskatologia perspektivo en alia tempo kaj alia loko. "Vere, vere, mi diras al vi, se oni ne naskiĝas de supre, neniu povas vidi la Regnon de Dio" (Nikodemo Jn, 3,3). Klare, ĝi ne estas por ĉiuj kaj ĝi ne estas por la tuja estonteco.

Sed estis komuna konstanto en la reago inter la du religioj, tiu limigi la sciencan al la "Kiel" rifuzi la grekan signifon de "Kial". Tiel, la koncilio de 1248 malpermesis al la sekulara pastraro dekreto ĉi tiu homan karnon de la ostoj, kio malpermesis la

dissekcio, fonto de medicina progreso. Ĝuste ĉi tiu sama Koncilio renovigis la ekskomunikadon de Frederiko la 2-a de Hohenstaufen, kiu eniris Historion sub la nomo de "la Ekskomunikilo" kiu donas al li nian tutan simpatian en tempo kaj spaco, granda Imperiestro vera normando de sia patrino, kiu reprenis Jerusalemon. de la saracenoj sen verŝi iĉ guton da sango. Rifuzante dissekcion, la Eklezio tro ŝatis verŝi iĉ sangan. Ĉio ĉi havas certan logikon, la saman logikon, kiu kondukis ŝin longe rifuzi la kremacion de la mortintoj, ĉar ŝi preferis bruligi virojn vivantaj sur siaj piroj.

Kiel ni povas vidi, la temoj pritraktitaj en ĉi tiu numero estas tre aktualaj, ĉio kuniĝas en tempo kaj spaco. Ni esperas, ke vi ĝuos legi ĝin.

Christian Eyschen

HISTORIO KAJ RAKONTOJ DE JUDECO

Kelkaj kronologiaj komparnormoj inter mitoj, legendoj kaj realaĵoj

- 1620 antaŭ la fripono: La Fratoj de Jozefo, filo de la tiel nomata Israelo, (lia vera nomo estas Jakobo, li estas filo de Isaak kaj nepo de Abraham) ekloĝas en Egiptujo, sed ne kiel sklavo. La hebreoj neniam konstruos la jam konstruitajn piramidojn, sed konstruos novajn urbojn sub devigo, multe pli poste.
- 1230 antaŭ la krucumita: Moseo organizas la foriron el Egiptio al Kanaano. Ĉi tio estas la Unua Eliro.
- 722 kun la vinditaj: Falo de la regno de Izrael invadita de la Asirianoj
- 587 antaŭ la Ekvilibrato: Nebukadnecar prenas Jerusalemon kaj deportas parton de la judoj al Mezopotamio. Ĉi tio estas la Unua Detruo de la Templo. Ĉi tio estas la Dua Eliro. Tiam kun la tempo, judoj revenis al Jerusalemo.
- 332 antaŭ la Ŝnurpromenado: Aleksandro la Granda konkeras Egiptujon kaj ĝuste traktas la hebreojn. en Aleksandrio, la hebrea Biblio estas tradukita en la grekan fare de la Septuaginto (70).
- + 70 post la Hoko: Ribelo de la zelotoj en 66 kontraŭ la romianoj, poste la Dua detruo de la Templo en 70. Ne estas elirado. La zelotoj malaperas (masakroj aŭ memmortigoj?) en Masada, okupita de la murdistoj. Sed unue, ili masakris 300 judojn en malvarma sango, inkluzive de virinoj kaj infanoj en ein Guedi.
- + 115-117 post la Batard (lia patro kiu kreskigas lin ne estas lia biologia patro): Alia granda ribelo de la zelotoj en provo alfronti la paganismon de la romianoj.
- + 135 post la Feignant kiu ankoraŭ ne malsupreniris de sia kruco dum pli ol 2000 jaroj: Ĝestas la Ribelo de Ŝimon Bar Kōhba (la Filo de la Stelo), kiu estas disbatita de Hadriano. Per imperia dekreto, Judeo iĝas Siria Palestino. Ĝestas la Tria Eliro kiu implikas la Diasporon kiu daŭros 2000 jarojn. La pliiĝo de kristanismo tre maltrankviligis la rabenon kaj ĝi inventis la esprimon "Lando de Israelo" por kontraŭstari la eliron de konvertiĝo, precipe de judaj elitoj.

La Biblio rivelita de Israel Finkelstein kaj Nile Asher Silberman
Historio Folio – 560 paĝoj – 11,50 €

Ĉi tiu verko sendube fariĝis la referenca verko, kiu tute senmistingas la biblian historion, la fundamenton de judismo kiel religio.

Jen kiel la hebrea Biblio estas strukturita:

LA Torao
Genezo Eliro
Levidaj Nombroj
Readmono

LA PROFETOJ
Pli fruaj profetoj
Josuo la Jugxistoj
1 Samuelo 2 Samuelo
1 Reĝoj 2 Reĝoj
Postaj Profetoj
Jesaja Jeremia Ezekiel
Hosea Joel Amos Obadja
Jona Miĥa Naĥum Habakkuk
Cephaniah Haggai Zechariah Malachi

La skribaĵoj
Poezio
Psalmoj Proverboj Ijob
La kvin bobenoj
Kanto de Kantoj Ruth Lamentations
Eklezia Ester

Profetaĵo
Danielo
Historio
1 Kronikoj 2 Kronikoj
Ezra Neĥemja

Estas klare ke Moseo ne povis skribi la Pentateŭ kon (la unuaj 5 skribaĵoj kiuj konsistigas la Toraon), ĉar ĝi rakontas lian morton. Aliflanke, Readmono signifas en la greka: "Dua leĝo". Ĉi tiu dua dia skribo levas la demandon pri la forto de dia volo, kial ĝi tiu reverkado? Ĉu la Eternulo ne diris ĝon, aŭ li eraris?

En esenco, dia skribo ne povas esti forstrekita.

La aŭ toroj konstante komparas tion, kio estas skribita en la Hebrea Biblio kaj arkeologiaj eltrovaĵoj por alveni al klara kaj senmanka konkludo. Neniam estis amasa foriro el Egiptio, neniam transiro en la dezerto dum 40 jaroj, eĉmalpli milita konkero de Kanaano, kiu estis tute sub egipta regado, kaj ne pli da Eliro ol konstruado de la Templo en Jerusalemo, pri kiu neniu arkeologia esplorado trovis la plej etan spuron. La Okcidenta Muro neniam estis restaĵo de la Unua aŭ Dua Templo.

Ĉio estas mistifiko, invento, postdatigita skribo. La nomo de Faraono Ramses II estas konfuzo kun loko kie la hebreoj estus pasintaj. Prenu la ekzemplon de la konkero de Kanaano, ĝi tiu regiono estis sub la fera regado de la egiptaj faraonoj, ni trovas ĝajn skribitajn kaj skulptitajn spurojn de la vivo de Egiptio tra la jarcentoj. Estas absolute neniu spuro de la venka ĉesto de la hebreoj. Ekzemple, la hebreoj kampadis dum 38 jaroj (el la 40 de sia vagado) ĉe Kadès-Barnea. Malgraŭ ĝajn elfosadoj, ni neniam trovis la plej etan spuron. Fakte, la instalado de ĝi tio estis farita iom post iom en plena diskreteco, en sinsekvaj tavoloj kaj sen bruo por ne esti ekvidita de la egiptoj.

Mita historio rakontas al ni, ke Abraham venis el Mezopotamio, li estis elektita de Yavhe por fondi grandan nacion kiu devas obei diajn preskribojn. Li havas filon, Isaak, kiu mem havas filon Jakob, kiu havas 12 infanojn, ili estas la Patriarkoj de la 12 triboj. Sed estas Jehuda, kiu ricevos la gvidadon nomumitan de Dio. La sola celo de ĝi tiu deklaro estis aserti ke Judah, la Suda Regno, devus superregi tiun de Israelo en la Nordo. Malsato igis ilin elmigri al Egiptujo.

Tie ili estas reduktitaj al mizera kondiĉo, ili evoluas tiom, ke ili konsistigas Nacion kaj Yavhe nomumas Moseon por gvidi ilin el Egiptujo. La mito de Moseo estas prenita rekte de tiu de Jozefo, kiu estis vendita de siaj fratoj al la egiptoj kiel sklavo kaj preskaŭ iĝis la Vicreĝo de Egiptujo. Ĉi tiu mita rakonto estas rekte pruntita de alia kiu ne estis: la ĉesto de la hiksos en Egiptujo en pli frua tempo. La rakontoj pri familiaj kolizioj estas nur priskriboj de kolizioj inter tiutempaj triboj por doni al ili verkaĵon. Same pruviĝis, ke neniu trumpeto povus skui la murojn de Jeriĥo, ĉar neniam estis la plej eta fortikaĵo en tiu ĉi sensignifa vilaĝo.

Kanaano estas regiono kojnita inter Egiptio kaj Mezopotamio, inter Nilo kaj Eŭfrato. Ĝi estas transitregiono. La biblia rakonto skribas, ke post la konkero de Kanaano, du hebreaj regnoj estis establita, en la Nordo: Israelo (kiu signifas "Tiu, kiu batalas kun Dio"), en la Sudo: Judujo (kiu fariĝus Judujo, la lando de judoj) (Jehudim) Tiam, la du regnoj unuiĝis sub la gvidado de David kaj lia filo Salomono. Ĝi estas ĉi tiu legenda invento kiu servos kiel la "historia" bazo por la cionisma mito de la Granda Israelo, kiu devus esti rekonstruita. Mitologio estas pravigita per ununura verso de la Hebra Biblia (1 Reĝoj 9:15) kiu estas tre polemika kaj estis la temo de multaj rabenaj kaj ekzegezaj polemikoj.

Jehu estas elpensita por signifi "la brako de Dio" por elpeli idolanojn kaj li murdas sian tutan familion por preni potencon. Religio estas amo.

Jes, sed neniu arkeologia spuro atestas pri la unuiĝo de la du Regnoj, male. Israelo en la Nordo fariĝas potenca, sed gvidata de politeistoj, kiuj malatentas la leĝon de Moseo, tiam forbalaita de la asiroj, kaj poste de la persoj. Judah estas pugo ŝtato, kiu ne spertos realecon ĝis multe poste, sed neniam kun la brilo indikita en la Biblio. Ĝi estas, siavice, gvidata de paganoj aŭ hebreoj obeantaj dian leĝon. Ĉi tie la Biblio citas Elohim por la nomo de Dio. Tamen, Elohim estas ina pluralo. Ĉi tio kostas malbone por monoteismo asertita kiel pura.

La priskribita grandiozeco de la loĝejoj kaj monumentoj en tiuj regnoj estis rekte pruntita de Mikeno kiu estis potenca regiona potenco inter Grekio kaj Kanaano. Estas sufiĉe ironie legi ke estis la falo de Israelo kiu permesis la realan ekziston de Judujo (en la 8-a Jarcento antaŭ la Akrobato). Ĉu Israelo devis esti mortigita por ke Judah ekzistu? Ĉi tio devus doni paŭzon al cionistoj. La invento de la dua Templo (7-a jarcento a.K.) ankaŭ estis rimedo por trovi anstataŭanton por la Davidiana monarkio, plejparte mitologiigita kaj plibeligita.

La epopeo de la Eliro kaj la konkero de la Promesita Lando proponis vizon de solidareco kaj espero. La Hebra Biblia estas nacia romano, kiu celas formi legendon kiel programo de espero. Ne gravas ĉu la rakonto estas vera aŭ ne. Gravas ne tio, kio estas rakontata, sed tio, kion ĝi promesas por la estonteco de estonta kolektiva destino. Tial ĝi estos uzata de multaj aliaj estonte kiel promeso de la estonteco.

La ordonoj de la Dekalogo ne estas invento de la hebreoj, sed ili estis praktikoj uzataj tra la antikva Proksima Oriento. Sen ili, ne povus ekzisti organizita socio. La anstataŭaĵo de Abraham jam estis praktikita inter la asiroj; spuroj de ĝi estis trovitaj en geedziĝkontrakto.

Tiam ankaŭ la regno de Judujo estis detruita de la Asirianoj. Kiam Readmono estis finpretigita en la 7-a Jarcento antaŭ la Ekvilibristo, en reago ĝi proklamis certan nombron da rajtoj, individuaj devoj kaj solidareco, precipe kontraŭ eksterlandanoj kaj virinoj. Ĝi estas la volo

konsistigi ideologian korpuson fondi naciajn komunumon, teni. Estis ankaŭ desegni sekuran limon kun ŝuj najbaraj idolaraj kaj paganaj landoj. Monoteismo ne estis la kaŭzo de la konkero de teroj, sed la rimedo por limigi sin de la paganoj kaj pravigi militon kontraŭ ili.

Ekzistas neniu arkeologia rekordo de la ekzisto de Abraham, liaj posteuloj, la 12 Patriarkoj kaj la 4 Matriarkoj (la Patrinoj). La regno de Judujo (kie la Biblio estas skribita) inventis la legendon de la Tombo de la Patriarkoj en Hebron, kie ŝuj Patroj de Israelo estis entombigitaj. Sarah, la edzino de Abraham estante tre maljuna ne plu povas havi infanojn, do la Patriarko havi posteulojn impregnas la bonan, agar kiu donos al li filon Iŝmael kiu laŭdire estas la prapatro de la araboj.

Ĉi tiu unua Surrogacy (GPA) do ne estis sukceso, tial sendube la Rabeno kontraŭas ĝin tiun metodon de generado hodiaŭ.

La Unua detruo de la "Templo" estis farita de la persoj kiuj deportis parton, sed nur parton (precipe la "elitojn" en Babilono). Iom post iom revenas la hebreoj kaj ĝuste en ĝi tiu tempo (7-a jarcento antaŭ la Impostoro) estas verkita la Hebrea Biblio kun bela rakonto, kiu celas nur rakonti historion por pravigi la soifon de potenco de la hebreoj.

Ĉio estas fabrikita, inventita, interpolata por pravigi estontan konkeran agon. La mita "povo" de hieraŭ estas uzata por pravigi la apetiton por potenco. La metodo ne perdiĝos, estas ĝuste la sama, kiun uzos la Fondintoj de la Kristanismo, kie la Evangelioj rakontas nur sensencaĵojn, kiuj neniam okazis kaj pri kiuj ekzistas, kiel por la Hebrea Biblio, neniu historia, skribita, skulptita, monumenta spuro, ktp.

La franca dominikano en la 20-a jarcento, Roland de Vaux, bibliisto kaj arkeologo, estis koncernita: "Se la historia kredo de Israelo ne baziĝas sur Historio, ĝi tiu kredo estas erara kaj, konsekvence, nia estas egale".

Ĝuste ĝi-sence ni povus paroli pri "Jude-kristanismo", estas la sama mistraktita metodo, kiu regas ambaŭ. Sed du mensogoj neniam faris veron. Kaj jen kial la cionistoj, kiuj komence estis sufiĉe "laikaj", fariĝis fervoraj kredantoj, ĉar la Biblio rakontis pri hieraŭ, kion ili volis fari morgaŭ. Ĝi havis nenion komunan kun iu ajn spiriteco.

- Kiel la juda popolo estis inventita de Shlomo Sand - Champs d'Essais - 606 paĝoj - 12 €
- Kiel la Lando Israelo estis inventita de Shlomo Sand - Champs d'Essais - rakonto - 425 paĝoj - 10 €

La aŭtoro komencas rememorante en la citita unua verko, ke "Nacio" devenas el la latina "nascere" kies signifo estas "naskiĝi". Ĉi tio estas malproksime de senutila dum legado de la libro. Li prenas la analizon de Ernest Gellner: "La kristaliĝo de la nacio en sia progresinta stadio dependas de unuigita kulturo - kaj estas ligita al ĝia formiĝo - kiu povas ekzisti nur en la kadro de socio kiu perdis siajn tradiciajn agrarajn trajtojn." Li ankaŭ tre bone klarigas, ke estas la Nacio kiu generas la Patrujojn kaj ne inverse.

La nocio "patrujo" venas preskaŭ ĝuste de la vorto "Patro" kaj tial havas etnan signifon, krom inter la araboj kie ĝi prefere signifas "komuna heredaĵo". pri ĝi tiu temo, la usona verkisto Robert Ardrey notas: "Viro estas pli ligita al la grundo, sur kiu li marŝas, ol al la virino, kies liton li dividas." Kaj Shlomo Sand komentas: "Kiom da viroj mortis pro sia patrujo, kaj kiom da virino?" Estas bona demando por diri almenaŭ.

Li ankaŭ memorigas al ni, kiel Marx kaj ankaŭ Gramsci, ke forto sole ne povas devigi la "homan gregon" obei, aparato estas postulata.

ideologiaj (organikaj intelektuloj por Gramsci, kiuj ne posedas la produktadrimedojn, sed kiuj estas esencaj kaj kiuj precipe naskos la socian tavolon de "inĝenieroj", (la pastraro de modernaj tempoj) kiuj disponigas kadron kiu legitimas kaj devigas. obeemo. La kapitalo ne povas meti policanon malanta ĉiu proleto por devigi lin levi matene kaj vendi sian laborforton, e se ni aldonas pastron a jezuiton por fari makulon. (Fiksa prezo, kiun ni faris e la kapo de la kliento kaj foje sub la prezo, kiu fariĝis sinonimo de Multo).

Tial la graveco de lingvo. Skribo ne sufiĉas por apartigi la almozulojn de la elito, kaj la pastraron de la fideluloj, por igi ilin obei. Tial religio ĉiam kreis apartan lingvon, por ke la religia aparato estu komprenata kaj ke ĝi tio ne estas al la atingo de ĝi. Sub la battoj de la moderneco, socioj fariĝis sekularigitaj kaj sekularigitaj, kio kaŭzis la malkreskon de religio kaj "sankta" lingvo.

Ĉi tie ni komprenas la plenan forton de la battoj, kiujn Martin Luther donis al la papofico. Samtempe kiam li laboris por "malmultekosta Eklezio" por kontentigi la bezonojn de la emerĝanta burĝaro, li malkonstruis la pastraron kiel "sanktan kaj peran korpon", li fondis la germanan kiel popollingvon kaj li tradukis la Biblion por tio ĝi. estas alirebla por ĝi kaj interpretebla de ĝi. Estas vera revolucio. Kiel la kokido kaj la ovo, la du procezoj estas proksime ligitaj. Ni ankaŭ scias, ke presado donos decidan baton al sanktaj lingvoj, por la profito de vulgaraj lingvoj, kiuj fariĝos konsistigaj nacioj.

rasoj kaj rasismo

La nocio de "rasoj" (la snobismo de la senhavuloj diris Raymond Aron) estis plejparte, se ne fondita, almenaŭ konservita per la koncepto de la aristokrataro de "blua sango" kaj "sangaj kravatoj". Ni scias, ke la "debato" inter "rajto de sango aŭ rajto de grundo" neredukteble kontraŭstaras la subtenantojn de Reago kaj tiuj de

homa emancipiĝo. Oni devas rimarki, ke ĝi tio demando pri "sango" estas tre vaste uzata de cionismo por provi pruvi, ke la "juda popolo" havas unu kaj la saman genetikan originon. Malgraŭ ĝi klopodoj de cionismaj "esploristoj", la serĉado de la "juda geno" neniam kondukis al io ajn, krom kelkaj kroguignoleskaj mistifikoj.

shlomo sand notas ke la fizikaj karakterizaĵoj de judoj ĉe en la mondo estas identaj al tiuj de la populacioj en kiuj ili konvenas. La judoj de Kaŭkazo havas mallongajn kraniojn (brakiocephales), tiuj de Nordafriko estas dolichocephalic (longaj kranioj) kiel la araboj. "Scienca" esplorado pri la "juda geno" resumas al pafado de sagoj kaj movi la celojn tiel ke ili trafu ilin, kiel notas israela genetikisto Raphaël Falk.

Ĉi tiu koncepto kondukos al la provo inventi "klasan popolon" en kiu ne povas esti klasbatalo. Ĉi tio estos multe uzata de la Ĉeĥfrabeno por provi rompi la strikojn en la Bund kaj eĉ hodiaŭ en la Ŝtato de Israelo. Sed ili povas nenion fari pri tio, ŝi vere fosas la Maljunan Talpon. Notu, ke ĝi tio nocio de "popola klaso" estas apenaŭ malproksima de alia el la nazioj, tiu de la "popola raso" supozita establi la superecon de la arjoj.

Ĉar ne okazis amasa eliro, la aŭtoro faras la demandon: kio okazis al la tiamaj judaj kamparanoj? Kaj li respondas: la palestinaj araboj de hodiaŭ. La araba Fellaĥ estas la posteulo de hebrea Fellaĥ. Li indikas ke genetika studo estis farita por tempeto fare de la Ŝtato de Israelo kiu montris ke ekzistis multe pli da genoj komune inter la judoj kiuj restis en Palestino kaj la palestinaj araboj ol kun la judoj kiuj venis de Eŭropo. La cionistoj faris ĉion por certigi, ke ĝi tiuj rezultoj estu kaŝitaj kaj ne disvastigitaj. Tio tute ruinigis la nocion de la "juda raso" kaj precipe la mensogon ke la Ŝtato de Israelo estis la renkontiĝo de lando sen popolo kaj popolo sen tero. Ne estis homoj, sed la tero estis bone okupita de siaj legitimaj posedantoj: la araboj.

Ĉe la fino de la 18-a jarcento, ekzistis 250,000 islamanoj kaj kristanoj en Palestino kaj 5,000 judoj. En la sama tempo, ekzistis 2.5 milionoj da judoj en Orienta Eŭropo. Fine de la 19-a jarcento, kiam komenciĝis la cionisma aventuro, en Palestino estis 380.000 loĝantoj, inkluzive de 18.000 judoj. Neniam ekzistis "lando sen homoj".

Krome, fruaj cionistoj kiel Ben Zvi kaj eĉ Ben Gurion rekonis ke ekzistis malpli da diferencoj inter araba Fellaĥ kaj sefarda judo ol kun Ashkenazi. La dua eĉ ĝis nun diris, ke la estonta Ŝtato devus integri la du komponantojn egale. Sed tio ĉesis dum la granda araba ribelo en 1929. La cionistoj ne tiel favore rigardis la aplikon de la rajto de reveno de judoj el arabaj landoj. Arthur Ruppin, cionisma "pensulo"

ĉefa verkisto skribis pri ili: "Sed la spirita kaj intelekta statuso estas tiel malalta ke amasa enmigrado malpliigus la ĝeneralan kulturen nivelon de la judoj de Palestino kaj estus malbona el multaj vidpunktoj." Li aldonis, ke ili simple kapablas anstataŭ i arabajn laboristojn, kio ne estis komplimento en lia buŝo. Estas postvivado de tio, same insulta, tio, kio igas la sefardojn en Israelo malestimi kiel "stultulojn". Ni ĉiam estas ies arabaj. Ni vidas tion kun la sorto rezervita por la Falaĉaj.

Tiu rasisma logiko kondukis, ekzemple, al segregacia relegado de la Deklaro pri Sendependeco de la Ŝtato de Israelo de 1948. Tio indikis: „Ĝi (la Ŝtato de Israelo) certigos kompletan egalecon de sociaj kaj politikoj al ĉiuj siaj civitanoj, sen distingo de kredo, raso aŭ sekso; ĝi garantios plenan liberecon de konscienco, kulturo, edukado kaj kulturo.”

La Baza Leĝo, adoptita de la Knesset en 1985, rezignis pri ĉiuj ĝiaj principoj per kondiĉo: "Neniu listo povas esti prezentita en elektoj se, per siaj celoj aŭ per siaj agoj, ĝi implicas, eksplicite aŭ implicate, unu el la sekvaj faktoj: 1. - La neado de la ekzisto de la Ŝtato de Israelo kiel Ŝtato de la juda popolo.

2- La malakcepto de la demokratia karaktero de la Ŝtato 3- La instigo al rasismo.

Vi ankoraŭ devis kuraĝi. Aplikita en Eŭropo, tio malpermesus al ajna listo kandidatiĝi en la eŭropaj elektoj, se ĝi (kiel Libera Penso) neis ke la Eŭropa Unio ekzistas kiel legitima ento.

Eŭropo, kiel geografia kaj historia nocio, ekzistas, ne kiel legitima institucio; ne ekzistas eŭropa popolo kaj eĉmalpli eŭropa civitaneco, ĉar ĝi ne estas nacio.

En Francio, ni havas la rajton nei la Kvinan Respublikon kaj deziri ĝian malaperon, batali la ideon de la Respubliko, rifuzi Sekularismon, tio estas libereco de opinio. La grandeco de la Respubliko, kiel principo, rekonas la rajton de siaj kontraŭuloj kontraŭ batali ĝin. Ne la Ŝtato de Israelo. Kaj la Baza Leĝo parolas pri "demokratio"! Kiam ni vidas la traktadon de Apartheid farita al la palestinanoj, paroli pri "rasismo" estas malsukcesa ago kaj estas plene hipokrita.

La Ŝtato de Israelo, la "Nacio" ne konsistas el civitanoj en Israelo, ĉar tio tiam postulus apliki la principon de egalaj rajtoj inter "judoj, kristanoj, ateistoj, islamanoj". Cetere, "israela" nacieco ne ekzistas, ĝi ne aperas ie ajn sur oficialaj dokumentoj, la sola simila nocio agnoskita estas "judo". Vi ne povas akiri israelan naciecon, la sola ebla enirvojo estas konvertiĝi al judismo.

Estis la fama kazo de Patro Daniel, li estis pola judo, rifuĝis sub la nazia okupado en monaĥejo kaj akceptis la katolikan kredon kaj li savis multajn persekutatajn judojn. En 1962, li petis ricevi israelan civitancon, en la nomo de la revenrajto. La Alta Kortumo rifuzis lin sur la tereno ke li ne estis "juda" laŭ religio.

Li povus esti "Justulo Inter la Nacioj" en pinĉo, sed ne esti juda kaj katolika! Li ricevis identigilon kie, en la skatolo "Nacieco", ĝi estis skribita "Neklara". Rilate al libereco de konscienco kaj religio, estas klare progresenda. Ni aldonu, ke en 1962, Golda Meir, registarestro, deklaris, ke judoj kiuj edziĝis kun nejudo "aliĝis, laŭ ŝiaj okuloj, al la ses milionoj da viktimoj de naziismo". 30% de sovetiaj judaj rifuĝintoj kiuj elmigris en la 1980-aj jaroj estis nekapablaj havi la vortojn "judoj" sur siaj identaj kartoj. Bonvenon al la lando!

Estas malpermesite, precipe en la areo de Kibuco, nacia posedaĵo kiu apartenas al la monda cionisma organizo, vendi ajnan terpecon al nejudoj kaj havi arabojn labori tie.

Kiam judo aŭ judino geedziĝis kun arabo, li aŭ ŝi tuj estis forpelitaj el la kibuco. En la 1930-aj jaroj, kiam

Nazia malamo kreskis en Germanio kontraŭ judaj laborpostenoj, la sama ksenofobio disvolviĝis en Palestino kontraŭ araboj. Tiu kampanjo por antaŭ enigi "hebrea laboron" estis gvidita fare de la histadrut (Ĝenerala Konfederacio de Hebreaj Laboristoj) kiu nur "malfermiĝis" al arabaj laboristoj en 1966.

La eksproprieto de araboj de iliaj teroj neniam ĉesis. antaŭ la fino de la 20-a jarcento, la 20% arab-israelanoj posedis nur 3,50% de la tero ene de la limoj de 1967. La tero ne apartenas al civitanoj de la "Ŝtato de Israelo", sed estas posedataj de la judoj de la mondo. , tra la Monda Cionisma organizo, 80% de la tero de Israelo estas malpermesita de vendo al ne-judoj.

Se ni difinus la naturon de la Ŝtato de Israelo, ni devus uzi la terminon "Etnoteokratio". Zeev Jabotinsky ankaŭ skribos: "La esenco de la Nacio, la alfa kaj omega de ĝia karakteriza karaktero, kuŝas en sia specifa fizika prerogativo, en la formulo de sia rasa kunmetaĵo ...

En la fina analizo, kiam la ŝtato formita de historio, klimato, natura medio kaj eksteraj influoj senŝveliĝas (forprenante la ŝtato), la "nacio" estas reduktita al sia rasa kerno. Cionismo estas rasismo kiel ĉu alia.

Mitologio

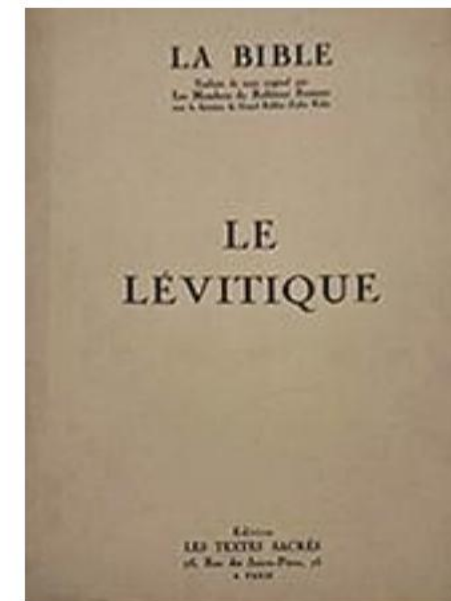
La aŭtoro traktas ankaŭ religian mitologion en judismo. Li memoras ke Baruch Spinoza establis sendube ke la Pentateŭko estis skribita fare de verkinto longe post Moseo. La "vorto de Dio" (Yavhe) ankaŭ ricevis grandan sukceson. Krome, cionismaj historiistoj ĉiam havos grandan malfacilaĵon enmeti la Bibliion kaj ĝian antikvan historion rakontitan en ĝi, en la Historion de la Judoj tra la jarcentoj. Por multaj judaj historiistoj, la komenco de la historio komenciĝas, ne per la mita konvertiĝo de Abraham, sed kun la reveno de Babilono al Cion. Krome, la esprimo "judo" ofte estos anstataŭigita per "israelidoj" en la "historia" konto post la reveno de Babilono.

Estas verŝajne ke la Biblio estis skribita, en sia ĉefa kerno, post la konkero de Judujo fare de la persoj kaj la Eliro al Babilono. La ideo de la resurekto de la mortintoj (la stoko en komerco de ĉiuj religioj) estis pruntita de la persa kulturo. Ĉiuj iras butikumi por trovi kion ili bezonas kie ili povas. Estas domaĝe, ke ĉi tiu metodo ne igis la cionistojn konduki al la palestinanoj kiel la

preskribis Levidoj (19, 33-34) kaj Readmono (10,19): "Se venos fremdulo por resti kun vi en via lando, ne premu lin. Vi traktos la fremdulon, kiu loĝas inter vi, kiel indiĝenon inter vi; amu lin kiel vin mem, ĉar fremduloj vi estis en la lando Egipita.

La ne malpli fama sespinta "Stelo de Davido" ne estas antikva "juda" simbolo, sed estis pruntita de la kulturo de Barato kie ĝi estis religia simbolo, sed ankaŭ milita.

Ĉi tio estas la sama reakiro kiun la nazioj faros de la hinda svastiko .

La granda rompo inter judismo kaj kristanismo estis kaŭzita de la demando pri la kristana Triunuo, kiu estis hontinda politeismo kaj tio estis neeltenebla por la subtenantoj de la integra monoteismo kiu estis judismo. Ni scias, ke por konverti la paganojn, la Eklezio integros ĉiujn paganajn diaĵojn en sian Panteonon de Sanktuloj por ke kredo daŭras inter paganoj kaj kristanoj. Aliflanke, la integra monoteismo de Islamo estis tre bone akceptita de la judaj loĝantaroj kaj Mohamedo prezentis sin kiel la heredonto de la Judaj Profetoj, sen (kristana herezo!) prezenti sin kiel la Filo de Dio. Tial la disĉiploj de Arius amase konvertiĝis al la islama kulto, ĉar li retrovis la monoteismon, kiu kontraŭstaris ilin al la katolika eklezio. Nia amiko kaj kamarado Georges-Andre Morin pravas diras, ke Islamo estas sukcesa Arianismo.

Notu, ke en la tempo de la frankaj kaj kristanaj krucmilitoj, la judoj estis forpelitaj el Jerusalemo, la "sankta urbo" estis kovrita per preĝejoj. La krucmilitoj estis pravigitaj en Eŭropo per la masakroj kaj abomenaĵoj faritaj de la selĝukistoj kontraŭ la kristanoj. Ĝi estas la konkero de Jerusalemo fare de Saladino (kurdo) kiu permesas la revenon de judoj en nombro al Jerusalemo.

Kiel ni povas ne rideti, kiam kelkaj hodiaŭ parolas pri "Jude-kristanismo"?

Notu, ke estis la krucmilitoj kiuj fondis la ideon de kristanaj pilgrimadoj en sango. Ĉi tiu nocio de pilgrimado al Jerusalemo preskaŭ ne ekzistas en judismo kaj eĉ estas sufiĉe malpermesita, ĉar ĝi povus damaĝi la revenon de la Mesio.

Arkeologio kaj historiesploro kontraŭ mitologio

Por malmunti la pseŭdo-kontinuecon de la juda popolo sur lando kiu ne apartenas al ili, Yavhè diros ĝin klare en Eliro (19.5): "La tuta tero estas mia" kaj en Levitiko (25.23): "La landoj ne estos estu vendita por ĉiam, ĉar la tuta lando estas mia, ĉar vi estas kun mi kiel fremduloj kaj kiel loĝantoj", estas foje necese malproksimiĝi de la biblia teksto.

Ni povas vidi, ke en la Malnova Testamento, la lando nomiĝas "Kanaano", "Judeo" dum la periodo de la Dua Templo, poste "Eretz Israelo" post ĝia detruo. Flavius Josephus ankaŭ skribis, ke kiam ni legas "Kanaan", ni devas kompreni "Judeon". Ĉe la alteco de la Regno de Judujo, sub la Hasmoneaj reĝoj, ĝi inkludis Samarion, Galileon kaj la regionon de Edom, tio estas proksimume ĝian agordon en la tempo de la dominado de la faraonoj.

Cetere, arkeologiaj esploroj montras, ke neniu egipta dokumento (kaj estas iuj pri ĝi) mencias la konkeron fare de la hebreoj de Kanaano, kiam ĝi estis sub la tuta kontrolo de la egiptoj. Same pri la gigantaj konstruaĵoj en Jerusalemo priskribitaj de la Hebrea Biblio, neniu trovis el ili la plej etan spuron. La fama "Plormuro" neniam estis parto de iu Templo. Same en aliaj urboj en diversaj lokoj en "Judeo". La trovitaj restaĵoj datis el la 10-a jarcento de la komuna epoko, do bone post la rakontitaj eventoj.

Same kiel Jerusalemo neniam estas menciita en la Pentateŭko, ĝia mencio en la Biblio estas tre malfrua, ĝi aperas unuafoje en la libro de Josuo, dum Kanaano aperas en Genezo. Okazas ankaŭ, ke la ĉefaj eventoj (Abraham kaj Moseo inter aliaj) neniam estas en Judujo kaj Israelo kaj la ĉefaj eventoj okazas aliloke. Por establi historian legitimecon de aparteno, tio ne estas eksterordinara.

La 10 filoj de Jakobo (el 11) kiuj fariĝis la Patriarkoj de la 11 triboj de Israelo estis ĉiuj naskita ekster Kanaano konkerita por esti la "Promesita Lando". La kvar "patrinoj de la Nacio", agnoskitaj kiel tiaj de la "sanktaj skribaĵoj", estas ĉiuj eksterlandanoj. Do, la deklaro "Judo ĉe sia patrino" estas misa. Inter la bibliaj kuriozaĵoj, ni scias, ke la Eternulo ordonis la detruon kaj masakron de ĉiuj ekzistantaj loĝantaroj en la "Promesita Lando", kio laŭ la rakonto estis farita. Sed plue, ni vidas, ke la sama Eternulo ordonas al la hebreoj ne miksiĝi kun la loĝantaroj post la konkero. Ĉu restis post la masakroj? Evidente la Eternulo ne tenis siajn trupojn.

Dum Ĥanuko estas festita hodiaŭ fare de la rabeno kiel la venko de la Makabeoj super la helenismaj invadantoj, ni scias ke ĝi estis antaŭ ĉi ribelo kontraŭ la korupto de la pastroj kaj kontraŭ persekuto. Ĝi estas fakte la festo de la reakirita Lumo de la Kredo, sed politike pli ĝuste estas diri, ke ĝi estis milita venko kontraŭ la invadantoj, ĝi rememorigis aliajn postajn venkojn, ne super la grekoj, sed super la araboj.

Sed tio ne malhelpas la sonĝon daŭri por tiuj, kiuj volas ĝin. Ĉi tiu legendo de la antikva Regno de Judeo estos vaste uzata de la setlantoj de Nordameriko kaj tiuj de Sudafriko por konstrui sian rasisman potencon super indianoj kaj afrikanoj. Diru al mi, por kio vi estas, mi diros al vi, kial vi estis elpensita.

Pasante, shlomo sablo faras longan interesan evoluon pri la angla Bibliofilio (amo por la Biblio). Por establi legitimecon (ĉi tio ne estas senrilata al cionismo), la anglikanoj preferis la hebrean Biblion al la Nova Testamento, kiu prenis ilin reen al Romo. Ili evoluigis senbridan amon por la antikvaj hebreoj, kombinitan kun profunda antisemita malestimo por nuntempaj judoj. Post ĉi, ĝi estis la rakonto de ribelo por konstrui novan Imperion. Tio klarigas kial Kromvelo permesis al la judoj reveni al Anglio, 300 jarojn post ilia elpelo.

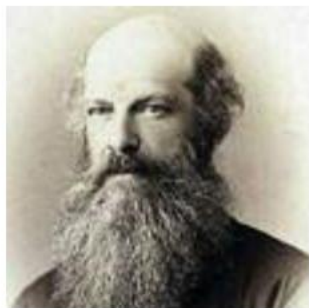
De tie naskiĝis tiuj, kiujn oni poste nomis la kristanaj-cionistoj, kiuj estis por la judoj reveni al Palestino, kio estis rimedo por forigi ilin sur sia denaska grundo. Krome, en 1937, post la du grandaj arabaj ribeloj de 1929 kaj 1936, la sama popolo proponis, pere de la Peel-Komisiono, dispartigon de Palestino inter du ŝtatoj, kiu ne engaĝigis cionisman fervoron. Neniam estas io nova sub la suno (Eklezio).

La demando de mesianismo

Por cionismaj kristanoj, la reveno de la judoj al Israelo estis rimedo por plenumi la mesianisma desegno, tio estas la Kredo, laŭ kiu mesio venos por liberigi homojn de peko kaj starigi la regnon de Dio sur la tero. La reveno de la judoj al "sia" lando ebligis akceli la profetaĵon.

Por montri, ke neniel temas pri Judeofilio, la kristanaj-cionistoj parolis pri "renesanco" por la judoj, abato Grégoire kiel

li uzos la terminon "regenerado". Ambaŭ esprimoj ne estis flataj al la judoj de la tempo. Multaj britaj aristokratoj financis tiun kampanjon. Eĉ Benjamin Disraeli, de itala juda origino, kiu faris multon por tiu ĉi afero. Kiam la Tel-Aviva komunumo proponis, ke strato estu nomita laŭ li, ĝi estis rifuzita, ĉar li rezignis sian kredon. Kiel la elmigrintoj de la Antikva Reĝimo, la cionistoj nenion forgesis, nek lernis ion ajn. Tamen, Théodor Herzl apenaŭ estis religiema, li rifuzis cirkumcidi sian filon kaj meti kristnaskan arbon en sian hejmon! Li eĉne estis tiel ankrita ĉe la reveno al la "Lando de Israelo", li subtenis plurajn proponojn por la setliĝo de la "juda popolo" en Argentino aŭ Ugando.

Laurence Oliphant, brita eminentulo, malsukcese renkontis la otomanan sultanon, armitan kun rekomendo de Disraeli, por proponi la revenon de la judoj.

Li proponis uzi la arabajn Fellahs kiel sklavojn kaj meti ilin en rezervejojn kiel la indianojn. Ĉi almenaŭ aŭ dis la hodiaŭ aj cionistoj.

Tiuj teorioj kaŭzis kelkajn iluziojn, kiel ekzemple tiu de Sabbatä Tzvi de Izmir kiu opiniis ke li estis la Mesio en 1648 kaj fondis la Sabbateun-movadon kiu havis revigliĝon en Pollando sub la nomo de "Frankismo" en la 18-a jarcento. Sed kiam Sabbathai Tzvi konvertiĝis al Islamo, la afero plimalboniĝis. Hassidismo en tiu ĉi tempo konservis sin malproksime de iu mesianismo, male al cionismo kiu poste rapidis en ĝin.

Moses Mendelssohn, la patro de la juda klerismo, rifuzis ĉian mesianismon kaj rekomendis la integriĝon de judoj kie ajn ili estis traktitaj kun toleremo kaj konstante rememoris la Talmudon: "Estis malpermesite akceli la rezulton" (reveno al la Promesita Lando). Li esprimis "heredan" malamikecon konsideri la estontan Promesitan Landon kiel nacian patrujon.

Rabena tradicio vidis en la Torao la veran anstataŭan landon por la regno de Judujo, kiel aliaj por kiuj "Mia regno ne estas de ĉi tiu mondo", Jesuo respondis. Se mia regno estus el ĉi tiu mondo, miaj servantoj batalus por mi, por ke mi ne estu transdonita al la Judoj; sed nun mia regno ne estas de ĉi tie." (Johano 18:36)

Moritz Güdemann, renoma rabena aŭtoritato, eĉdiris iun tagon, renkontinte Herzl, sian gravan timon pri vidado: "Iun tagon.

judismo kun kanonoj kaj bajonetoj anstataŭ igantaj la rolon de Davido kun tiu de Goliato, kio konsistigus ridindan kontraŭdiron." Cionistoj neniam timis mokadon.

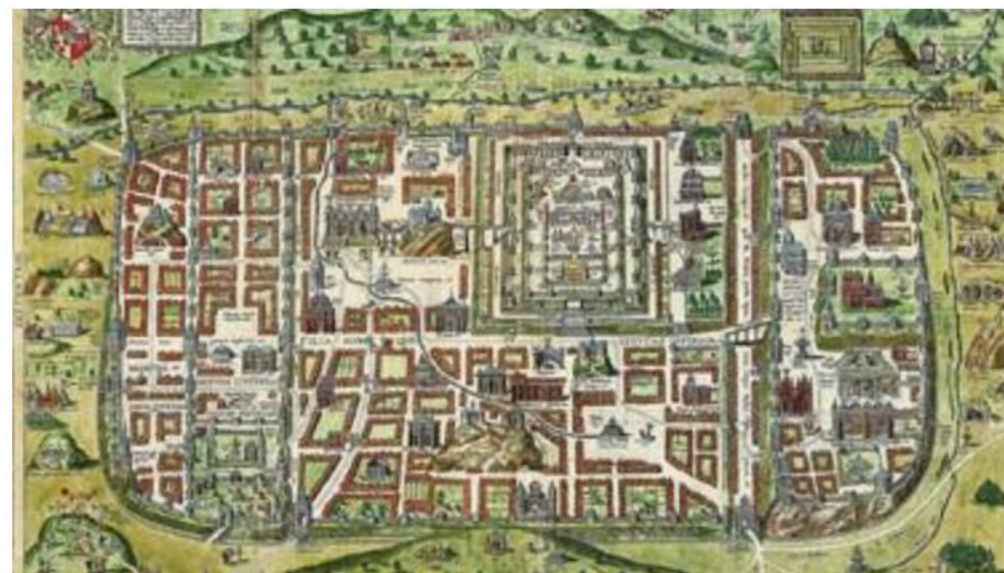
Por li la judismo neniam dependis de loko aŭ tempo, ĝi neniam havis patrujon: „Por malhelpi ajnan miskomprenon laŭ kiu Israelo dependus de la posedo de tero aŭ estus ligita al tero ricevita. kiel heredaĵo, ĝi estas aldonita en la Biblio: "Ĉar la parto de la Eternulo estas Lia popolo, Jakob estas la parto de Lia heredaĵo"

(Readmono, 32, 9). Tiu ĉi vidpunkto, laŭ kiu Israelo estas heredaĵo de Dio pli ol tiu de siaj posedantoj, ne povas okazigi nativismon neelĉerpeble ligitan al hereda tero. Israelo neniam baziĝis sur tribalismo, nek sur aborigeneco, kiel estis la kazo por aliaj popoloj en la Antikvo.

shlomo sablo ankaŭ notas ke ĝi estis plejparte la rabenaj aŭtoritatoj kiuj bremsis la vastiĝon de cionismo inter la judaj elitoj.

Yeshayahou Lebewitz, kvankam fervora cionisto, de la Mizrahi Movado, estis kontraŭ la reveno al "la sankta tero" kaj senlace batalis kontraŭ la okupado de la teritorioj post 1967. Same, la hebrea estis sankta lingvo kaj ne devus esti uzata kiel profano. lingvo "por fari komercon, eldiri insultojn aŭ indignojn aŭ doni armeajn ordonojn."

En la serio "rakontoj kaj legendoj", la cionisma aserto pri la pasinta ekzisto de Granda Israelo estas blanka mensogo. La regnoj de Israelo kaj Judeo neniam estis unuigitaj kaj Jerusalemo estis en Judujo kaj ne Israelo.

Rimarku ankaŭ , ke la formulo en la sanktaj tekstoj de la juda religio "ĉe la reveno al sia lando" estas alegorio por la estonteco, kiam la Mesio venos kaj, neniel, aserto pri la ago por fari. La formulo "Venontjare, en Jerusalemo" estas preĝo en Jom Kippur kaj en la nokto de la Paska Seder por unuigi la judan popolon en sia kredo kaj espero, kaj ne promeso de ago. Ĉi tio estas farita por ke kredantoj ne forgesu la pasintan detruon de Jerusalemo. Ĝi estas ago de Kredo, alie "li forgesos sian dekstran manon". (Psalmoj, 137, 5-6)

Palestino kontraŭ Israelo

La aŭtoro rimarkas ankaŭ , ke la konkero de Palestino (la nomo venas de la romianoj post la Bar Koĥba ribelo) fare de la araboj ne estas la kaŭzo de la "Ekzilo sen elpelo" de la 7-a jarcento , sed jam komenciĝis post la Ribelo de 135. kaj ĝia subpremo, kiu kaŭzis grandan konfiskon de judaj teroj fare de Hadriano. La araba konkero daŭrigis tion, sed ĝi neniel estis la kaŭzo.

La ondo de pogromoj en Orienta Eŭropo en la 1880-aj jaroj vekis indignon kaj akcelis ilian migradon okcidenten. Inter 1880 kaj 1914, proksimume du milionoj kaj duono de jida-parolantaj judoj trapasis Germanion (kiu pligrandigis la ĝeneralan antisemitismon en ĉi tiu lando kaj kiu nutris nazian ksenofobion) survoje al Usono. Malpli ol 3% elektis otomanan Palestinon kaj la plej multaj foriris tre rapide.

Oni devas rimarki, ke juda elmigrado al Palestino meze de la 20-a Jarcento unue povas esti klarigita per la rifuzo de Usono bonvenigi judojn inter 1924 kaj 1948. Preskaŭ ĉiuj tiuj kiuj volis forlasi la celon de Eŭropo estis Nordameriko kaj ne Palestino.

La aŭtoro klarigas, ke en la 1980-aj jaroj, kiam Ronald Reagan konsentis ricevi amase la refuznikojn el Rusio kaj la stalinismaj landoj, la ŝtato Israelo finis financan interkonsenton kun la Sekureco de Nicolae Ceausescu kaj la stalina Hungario por ke miliono da judaj migrantoj estis deturnitaj de Usono al la ŝtato Israelo.

al ĉiuj ksenofoboj, kiuj asertas, ke ili volas protekti sian "patrujon" kontraŭ la invadoj de enmigrintoj kaj kiuj lacigas nin per siaj "radikoj", ni devas

Ĉu li memorigas al ili, ke la Homaro ekzistas nur per kaj por migradoj?

Estas migrado kiu fondas la Homaron. Se ne estus ili, ni ĉiuj estus afrikanoj hodiaŭ . Estas Le Pen, Ménéard, Houellebecq, Onfray kaj aliaj ksenofoboj dekstre kaj maldekstre kiuj tiam farus amuzan vizaĝon.

Ni notu judan ŝercon pri cionistoj: Kio estas cionisto? Estas judo, kiu petas duan judon monon, por ke tria judo povu iri al Palestino.

Cionismo kontraŭ libereco de konscienco kaj Sekularismo

La sola maniero eniri la "judan" komunumon estas konvertiĝi al la juda religio, ne ekzistas alia agnoskita maniero. Se tio ne estas pura klerikismo, kio ĝi estas? Estas la aserto, ke ne povas ekzisti ateismaj judoj, kristanaj judoj, islamaj judoj, budhanaj judoj, liberpensantaj judoj. Kaj tamen, ĝi ekzistas, mi renkontis ĝin. Tio estas, krome, grava kontraŭdiro de cionismo, kiu komence estis "laika". Lia freneza serĉado de la malkovro de "juda raso" kaj la neeblo atingi ĝin, ĵetis lin en la brakojn de la religiuloj. Cionismo faris la Hebrean Biblion ĝia historia Biblio por rakonti rakonton kiu legitimis ĝin. Ĝi fariĝis la titoldokumento al Palestino. Tiel la legendo de la Eliro de la 2-a jarcento estis rekte pruntita el la babilona eliro.

Tial, ĉar la hebrea Biblio estis la nura ebla cemento por pravigi la ŝtaton de Israelo, David Ben-Gurion "konsentis" en 1953 lasi geedzegan jurisdikcion en la ekskluzivaj manoj de la rabeno, kio signifas, ke ĝi estas malpermesita. fari civilajn geedziĝojn en Israelo kaj tie ankaŭ neblas civilaj entombigoj.

Prozelitismo kaj realaj originoj

Same, cionismo volis forviŝi la historian realecon de la prozelitismo de judismo inter la 2-a kaj 7-a jarcentoj. Tio ĉi prozelitismo estis la produkto de la simbiozo inter judismo kaj helenismo. Tio montras la gravecon de la tradukado de la hebrea Biblio en la grekan fare de la Septuaginto, ĉar la juda mondo de la tempo parolis la grekan pli ol la aramea.

"La graveco de ĉi tiu traduko estas evidenta en Filo de Aleksandrio, la filozofo kiu eble estis la unua talente veldi la stoik-platonan logos kun judismo."

La plej multaj judoj hodiaŭ havas siajn originojn, ne de la popolo de Israelo aŭ Judeo, sed de la konvertiĝoj de populacioj en la regnoj de Adiabene en Mezopotamio, la regno de Hymar en la Araba Duoninsulo, regado de Dahya al-Kahina en Nordafriko (kiu partoprenis kiel berbero apud kaj en la islamaj armeoj en la konkero de la Ibera Duoninsulo. Tio klarigas la bonajn rilatojn inter islamanoj kaj judoj en la Andaluzia Hispanio. Ili estis parto de la konkerintoj), la regno de Semien en Orienta Afriko, la regno de Kodungallur en la suda duoninsulo de Hindio kaj la tre granda Ĥazara regno en suda Rusio.

La judismo estis tie granda sukceso, ĉar ĝi permesis al la Ĥazaroj konservi sian sendependecon fronte al ĉiuj regionaj potencoj, ĉu paganaj, ĉu kristanaj ĉu islamaj. De la 8-a ĝis 13-a jarcentoj, la Khazar-regno estis tre tolerema en religiaj aferoj. La religiaj vestaĵoj yarmolka (kranioĉapo), streimel (vulpotondita ĉapelo) estas de origino de Orienta Eŭropo ĝis la marŝoj de Azio de la hunoj kaj la mongoloj, pli ol de Palestino. La regno estis disbatita kaj detruita de la barbaraj kaj sangavidaj, sektaj kaj dogmaj hordoj de la selĝukaj insidmurdistoj. Ĝi estis la diasporo kiu sekvis kiu estis verŝajne la origino de la Ashkenazim kiuj tiam elmigris ĉe en Orienta Eŭropo.

Arthur Koestler estis subtenanto de tiu ĉi tezo, eĉse li fariĝis cionisto. Li tiam ricevis la merititan kaj komunan malamon de la stalinistoj kaj la cionistoj, kiuj estis nur du formoj de la diktaturo de ununura penso: la ilia.

La esploristo Marcel Simon opinias, ke la posteuloj de la Punikaj Militoj (Fenicianoj de Nordafriko) konvertiĝis al judismo. Kio klarigus la profundan malamon de Tertuliano kaj Aŭgusteno de Hipono (devenantaj el Nordafriko) kontraŭ la judoj kiuj havis tre signifan influon, precipe en Kartago, kaj kiuj konsiderinde bremsis la ekspansion de kristana prozelitismo.

Tiu granda juda ĉesto ne ŝuldiĝis al la disvastiĝo de la posteuloj de Abraham, B kaj Isaak tra la mondo, sed al la konvertiĝo de populacioj al la juda religio. Ĉi tiu realaĵo por ĉiam detruas la nocion de la "juda raso" kiu estintus eternigita dum la jarmiloj. Tial ĝi estas kaŝita de la cionistoj. Origeno, la patro de la biblia ekzegezo, diros ĝin malakre: judismo ne estas etno, sed vivmaniero. Tiu, kiu konvertiĝas, fariĝas judo kaj de nun portos ĉi tion

nomo.

Oni devas diri ankaŭ, ke la pliiĝo de Islamo interrompis la judan prozelitismen en Mezoriento, ĉar estis malpermesite al islamano konvertiĝi al alia religio kaj la avantaĝoj prodigataj al novaj islamanoj (pli da impostoj ekzemple) estis tiom gravaj ke ĝi estis preskaŭ neeble rifuzi ilin. La populacioj do kunfandiĝis kaj havis la samajn sanktajn lokojn komune dum longa tempo, precipe tombolokoj, kaj shlomo sablo notas la grandan nombron da hebreaj signoj en la araba skribo kiun la Korano portas.

Fine, se ni devas kredi la cionisman retorikon, la judoj havas posedrajton pri la tero de Israelo, ĉar ili vivis tie antaŭ pli ol 2000 jaroj kaj la araboj nur okupis la teron "provizore" dum 1700 jaroj.

Jes, sed antaŭ ol la hebreoj invadis Kanaanon, estis aliaj loĝantoj, kiuj, laŭ la cionisma argumento, same rajtas reveni por okupi siajn praulajn terojn. Ĉi tiu estas ankaŭ la vidpunkto de Micha Josef Berdyczewski, unu el la unuaj verkistoj en la hebrea: "La lando de Israelo ne estis virga antaŭ ni, ĝi estas tero okupita kaj kultivita de "Gentiloj", kaj ili havas rajton pri tio. tero."

kiu posedas la teron: al tiuj, kiuj ĝin kultivas. En la nomo de kio la rajtoj de la mortintoj superu la rajtoj de la vivantoj?

– Kiel mi ĉesis esti juda de shlomo sand Éditions Champs Current –
140 paĝoj – € 6

La aŭtoro memoras, ke li estas juda, ne pro libera decido propra, aŭ pro la fakto de sia naskiĝo, sed simple ĉar la ŝtato de Israelo decidis, ke ĉiu individuo naskita de juda patrino estas "juda" kaj povus ricevi. Israela nacieco kaj profito de la "revenrajto", eĉkaj precipe se li neniam restus en Palestino. Ĉar la ŝtato de Israelo karakterizas sin kiel "juda" ŝtato, kio estas la alteco de rasa kaj rasisma koncepto de nacieco. Ni memoru, ke ĉi tiu "revenrajto" estas rifuzita al la palestinanoj, kiuj vere vivis en ĉi tiu lando, el kiu ili estis forpelitaj perforte kaj perforto.

Tiu ĉi aliĝo ne estas historia; ĝis 70 p.K., oni estis "juda" tra sia patro, kiel en iu patriarka socio. Estas ĉar okazis la Dua detruo de la Templo fare de la romianoj, akompanata de la murdo de la juda popolo kaj la amasa seksperforto de virinoj, ke la Granda Sinedrio "por eternigi la rason" decidis post 70 ke la Ni estas judaj per nia patrino. Alie, hodiaŭ ne restus judoj.

Ĉiuj monoteismaj religioj estas teocentraj, ĉar ili metas la dion kiel la superan gvidilon de la Homaro, male al Sekularistoj kaj Liberpensuloj, kiuj estas antropocentraj, ĉar por ili: "Homo estas la mezuro de ĉiuj aferoj" (Protagoro) kaj al ili dependas. decidi ilian sorton.

Kiu estas judo? Estas antaŭ ĉio la antisemito kiu difinas lin. Unu afero frapis nin en alia debato: ju pli ni parolis pri Wokismo, des malpli ĝi estis klara, des malpli ni komprenis. Estis iom kiel miraĝoj en la dezerto, ju pli vi alproksimiĝas al ili, des pli malproksime ili iras. Estis la reakciaj kontraŭ uloj de penso, kiun ili konsideris "progresema", kiuj konstruis ĉi tiujn nociojn. Ĉi tio estas magia pensado, diri estas pravi; nomi estas krei. Jen kion ni nomas la ontologia argumento en la debato pri ĉi aŭ ne Dio ekzistas. Se ni parolas pri ĝi, tio signifas, ke ĝi ekzistas. Al kio la Liberpensuloj ĉiam respondis: oni foje parolas pri ĉesteco en bordeloj, tio ne pruvas, ke ĝi ekzistas en ĉi tiuj lokoj. Ĉi tie kaj nun, ĉiam.

Ĉi tio estas la sama rezonado kiel naziismo pri la judoj. Kiu estis judo? Tiuj, kiujn la nazioj nomumis kiel tiajn. Estis al la judoj tiel indikitaj pravi ke ili ne estis, alie ili devus suferi la koleregon de la Brunĉemizoj. Ĉi tio estas la kaptilo de "Wokismo" kaj "Nuligi-Kulturo", ĝi ekzistas nur en sia stigmatigo. Ilja Ehrenburg diros, ke li restos juda tiel longe, kiel estas vivanta antisemito.

La Instituto Diderot, kun kiu Libera Penso tenas la plej ĝentilaj rilatoj, sendis al ni la raporton de konferenco de Haim Korsia, Granda Rabeno de Francio, pri la temo: "La estonteco de la francaj judoj" (Kajeroj de la Instituto Diderot). Ĉi tio estas tre interesa kaj ni dankas lin pro ĉi tiu amika sendo. Al la demando "Kio estas judo", la parolanto respondas "Estas iu, kiu estas sama kiel mi, sed ne tute sama." Alia maniero diri "Mi estas alia".

Li klarigas ke la unika geniulo en Francio devas reklami modelon de unueco kaj ne normigado, tiel ke judeco kaj franceco estas du manieroj (foje diskunigitaj, foje kunigitaj en la sama individuo) enkarnigi "respekton kaj "integriĝon de ĉiuj diferencoj".

Tio pravigas, por li, Sekularismon, kiu permesas la pacan konekzistadon de kredoj, sed ankaŭ modelon, kiu rekomendas integriĝon (kiu supozas, ke diferencoj aldoniĝas kaj miksiĝas unu kun la alia) kaj ne asimilon (kiu pretendas ilin ekstermi aŭ redukti ilin al la alia). plej malalta komuna denominatoro). Resume: integriĝo kaj ne asimilado per normigo.

Du observoj povus esti faritaj. La unua estus, ke la Ŝtato de Israelo apliku tion al la palestinanoj. La dua estus, ke volante pravi kaj konservi diferencojn, tio finfine ne malhelpos, ke ni havu veran komunan kulturon "Ĉiutaga plebiscito por fari Nacion" laŭ Ernest Renan.

La Ĉefrabeno de Francio citas la Talmudon: "La leĝo de la Ŝtato havas forton de leĝo", sed "ĉi persono metas sian propran geniulon je la servo de komunumo. En la hebrea, Francio estas Tsarfati - kaj Serfati, komuna familia nomo, signifas "La franco". Sed Tsarfati ankaŭ indikas la fandujon kie oraĵoj miksas malsamajn metalojn por akiri unikan alojon. Tiel, en la hebrea, Francio estas... fandopoto." Li aldonas, pridubata al respondo, ke judismo estas esence diaspora, jen kio ĝin fondas.

Alia demando, kiun shlomo sand demandas: Kio estas judismo? Mi tute ne kundividas la vidpunkton de la aŭtoro, kiu kredas, ke ĝi estas reduktita al religio, ĉar ne ekzistus laika juda kulturo. Tamen, ateismaj judoj ekzistas, mi renkontis kelkajn. Por mi, judismo estas kulturo, kiu povas inkluzivi religion por tiuj, kiuj ĝin praktikas, sed kiu ne povas esti reduktita al ĝi.

Fine de la 19-a Jarcento, 80% de judoj (7 milionoj da homoj) vivis en la epoko de la Rusa Imperio kaj ĝiaj influoj. La tempo finas produkti novan Diasporon, kiu klarigas la universalisma kaj internaciisma karaktero de granda nombro da judoj, ĉar ili adaptiĝis al la landoj, kie ili de nun loĝas. Hodiaŭ, 80% de judoj loĝas ĉefe en Usono kaj iomete en la Ŝtato de Israelo. Kiu forte riskas malaperigi tiun ĉi humanisma, universalisma kaj internaciisma dimension.

En la Rusa Imperio disvolviĝos certa ortodoksa religia fundamentismo, kiu plifortigos separismon kaj nomumos "la alian" kiel malamikon. Tio ĉi fenomeno kondukos, reage, al evoluo de

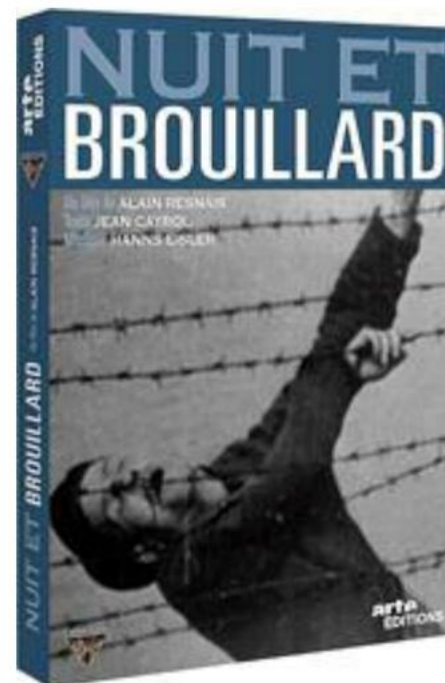
sekularigado de judismo kiu kontraŭ os religion. Ĝuste sur ĉ tiu grundo la juda Libera Penso (nutrata de la klerismo) disvolviĝos kaj nutros la revoluciajn tendencojn de multaj.

En provo artefarite krei judan popolon de sia grandeco, la cionistoj batalos ĉujn historiajn tradiciojn kaj la diferencigitajn tavolojn de judismo por "krei novan judon". En la vidpunkto de la cionistoj troviĝis la jida Lando (aŝ kenazidoj tamen kiel la cionismaj gvidantoj) kaj ankaŭ la sefardoj (araboj), kiuj paradokse sendube vere eternigis la verajn historiajn judajn tradiciojn. La aŭ toro opinias, ke la fama juda humuro estas antaŭ ĉo jida kaj ke nuna "israela humuro" havas nenion komunan kun ĝi.

La hebrea estas hodiaŭ tute elpensita kaj artefarita lingvo, iom kiel divano por la bretonoj. Dum jardekoj la jida estos ĉsata kaj kiam la cionistoj kredas, ke la hebrea gajnis la ludon, ili liberigos la premon kontraŭ ĝi. La deziro krei "novan judan homon" estas tia, ke la cionismaj gvidantoj ĉuj ŝ anĝos siajn nomojn, ofte venante el Orienta Eŭ ropo. David Grün iĝos Ben Gurion kaj Szymon Perski iĝos Shimon Peres. En ĉu senco de la vorto, estis identecŝ telo.

Alia sukcesa subfosado de la cionistoj, kiam oni parolas pri la milionoj da viktimoj de la dua mondmilito, la cifero estas ĉam 6 milionoj (la judoj masakritaj de la nazioj), sed neniam la reala nombro da viktimoj, t.e. 11 milionoj. shlomo sablo ne afablas al la filmoj Night and Fog, Shoah kaj Schindler's List kiuj partoprenis, kun Élie Wiesel en ĉ tiu detranĉta prezento. La aŭ toro konstatas, ke neniam ekzistas ia reago de la oficialaj institucioj de judismo kontraŭ la masakroj de nejudaj loĝantaroj; Post "la elektita popolo", ni pluiris, laŭ li, "al la elektita viktimo".

Vi estos kompreninta mian punkton, kiu estas ne nei la 6 milionojn da judaj viktimoj, bedaŭ rinde tro realaj, sed ankaŭ indiki la aliajn, kiel faras shlomo sand. Mi batalis kun senatano Henri Caillavet por ekskludi kaj batali Robert Faurisson, la neantreviziisto, en asocio kaj mi alfrontis ĉ tiujn novnaziojn proksime, precipe estante nomita "Youppin". Estas do neniu ambigueco en miaj vortoj.

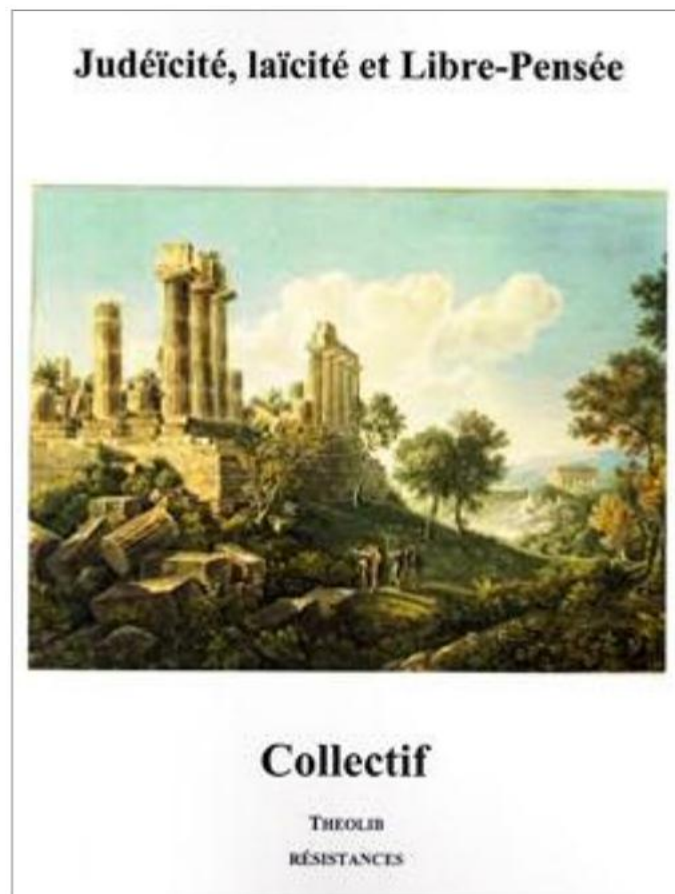

Pri la demando pri religio, ni rememoru la vortojn de rabeno Abraham Yitshak hacohen Kook, kiu ankoraŭ estas aŭ toritato en ekstremdekstraj religiaj sferoj en la ŝ tato Israelo: "Estas pli da distanco inter la konscienco de kredanta judo kaj tiu de judo. nekredanta judo ol inter homo kaj besto.

Christian Eyschen

- Ĉi tiu artikolo estas prenita el libro Judéi ciété, Laï cité et Libre Pensée, eldonita de Éditions Théolib. Ĝestas vendata ĉ la Librairie de la Libre Pensée je la prezo de 16 € + 13,08 € sendado: 29,03 €. Mendobla ĉ Libre Pensée 10/12 rue des Fossés-saint-Jacques 75005 Parizo. Ĉeko pagenda al "Libre Pensée" (Tel: 01.46.34.21.50) aŭ rete: <https://www.fnlp.fr/librairie/accueil/464-judecite-laicite-et-libre-pensee.html>

- La verko estas mendita ankaŭ rekte ĉe Théolib: <http://www.theolib.com/>. Ni rekomendas ĝian katalogon, kiu estas mirindaĵo de kolektoj de verkoj pri religio kaj Libera Penso.

resumo

Judismo, Sekularismo kaj Libera Penso

- Antaŭparolo de Carole Halbutier
- Analizo de kontraŭreligia kaj kontraŭklerika agado en judismo fare de Christian Eyschen • historio kaj rakontoj:

- Kelkaj kronologiaj komparnormoj inter mitoj, legendoj kaj realaĵoj
- La Biblio malkaŝita de Israel Finkelstein kaj Nile Asher Silberman
- Kiel la juda popolo estis inventita de Shlomo Sablo
- Kiel la Lando de Israelo estis inventita de Shlomo Sablo
- Kiel mi ĉesis esti juda per ŝlomo sablo • La laika kaj antiklerikala batalo:
- Politika antisemitismo en Anglio (1905-1933) de Jean-Louis Alessandri
- La Rothschilds
- La "Bessarabian Fighters", juda krima bando en la Orienta Fino de Londono de Jean-Louis Alessandri
- La libervolitoj de Jidislando de Jean-Marc Izrine
- Ne, ni ne estas elektita popolo (cionismo kaj antisemitismo en la 1930-aj jaroj, La doktrino de la Pola Bund en la tekstoj
- Kiu estis Vladimir Jabotinsky, tiu Enrryk Erlich nomis "La Juda Duce" • Religiaj aspektoj:

- Judaj religiuloj kaj cionismo
- Judismo kontraŭ cionismo de Emmanuel Lévyne

- La Vatikano, la Judoj kaj la Ŝtato de Israelo • Marksismo kaj Judismo: - Léo Jogiches, Rosa Luxemburg

kaj la SDKPIL de Anne Vanesse - André Warski - Jonathan Louli. Karl Marx, pri "La Juda Demando", 1982 [1844]

- La materiisma koncepto de la juda demando de Abraham Léon - Léon Trockij kaj la juda demando - La marksistoj kaj la juda demando de Enzo Traverso • Tsahal, la Ŝtato

de Israelo: konstanta milito: - Tsahal, nova historio de la juda demando la israela armeo

de Pierre Razoux - Israelo kontraŭ Hizbulaho de Michel Goya kaj Marc-Antoine

Brillant - israelaj Refuzniks, tiuj ĉi soldatoj kiuj rifuzas batali en okupitaj teritorioj de Fabienne Messica kaj Tamir

Sorek - Israelo: kiel cionismo produktis la Ekstreman-dekstran per la rondo Léon Trockij - Laborista lukto •

Falsaĵoj: - Negaciismo kaj historia vero • Terminaro por kompreni kaj lerni • Ĝenerala historio de la Bund de Christian Eyschen - La Forgesitaj de la Shtetl de Alain Chicouard - Babi Yar, memora afero

de Alain Chicouard - Judaj anarkiistoj aŭ Judaj anarkiistoj? de Pierre Sommermeyer - Marc Bloch kaj judismo en la stranga malvenko de Christian Eyschen - Maurice Rajsfus, libera konscienco

en la jarcento de Dominique Goussot - La fontoj de la

kreado de la Ŝtato de Israelo de Dominique Goussot - Ŝtato sen

konstitucio, sed ne sen religio de Dominique Goussot - pri la Proceso de Adolf

Eichmann de Christian Eyschen

Judéïté...

Voici un livre qui fera date. Il tente dans un seul ouvrage d'analyser, compiler, comprendre ce que l'on appelle depuis des lustres "La Question Juive". Il poursuit le chemin emprunté par bien d'autres, mais souvent sur un aspect parcellaire. La Libre Pensée a voulu faire un ensemble le plus complet possible pour que le maximum de personnes intéressées ait le maximum d'éléments pour comprendre ce qui s'est joué et ce qui se joue encore aujourd'hui.

Bernard de Chartres disait "Nous sommes des nains juchés sur des épaules de Géants" et Guillaume de Baskerville dans *Le Nom de la Rose* lui répondait : "Certes, mais comme cela nous voyons plus loin que les géants". À notre tour, nous avons essayé de voir plus loin que ce qui avait été déjà écrit.

Un objet à étudier a nécessairement plusieurs facettes, nous avons tenté de n'en oublier aucune. C'est ainsi que sont traités la religion juive en tant que telle, la lutte anticléricale dans la Judéïté (terme que nous avons inventé), le négationnisme, le sionisme, son refus par les autorités les plus "orthodoxes" Juives, l'État d'Israël, Tsahal, la conception marxiste et anarchiste, et bien sûr le martyre du peuple palestinien, spolié dans ses terres et dans ses droits.

Cet ouvrage est aussi un complément naturel à un autre publié en même temps : *La Libre Pensée dans le monde arabo-musulman*. La Libre Pensée est un empire intellectuel où le soleil ne se couche jamais. Pas moins, pas plus.

Bonne lecture.

Christian Eyschen

Theolib

9 782365 002172

16€

Genezo de Monoteismo

Pensi pri la religiaj fenomenoj de la komenco de nia epoko signifas rigardi: - la sumero-babilonajn mitojn, - la originojn de monoteismo, - la originojn de kristanismo.

Por tio, ni devas okupiĝi pri nemateria arkologio de fontoj, kiuj estas prahistoriaj mitoj, senigitaj de la sankta kaj de ilia neeraripovo.

Ĉi tiuj mitoj devenas de la naturo: la suno, la luno, la steloj, fajro, akvo kaj fiŝoj, arboj, tuta bestaro same kiel la problemoj ligitaj al vivo. Tiuj ĉi mitoj aperas en insularo de lokoj en la Oriento kaj Mezoriento dum jarcentoj da prahistorio kaj konfirmitaj en la antaŭhistorio dum la humanigo de la homa besto: tio estas tiam paganismo; primitivulo komencas ekkonscii pri naturaj fenomenoj, kiuj malutilas al li, li timas! Li serĉas la kaŭzojn kaj la klarigo estas en la ekzisto de nemateriaj estaĵoj, de Spiritoj similaj al si: tio estas animismo, fetiĉismo. Tiuj ĉi antropomorfaj dioj estas pli-malpli proksimaj al homoj, kaj havas similan vivon, sed estas sanktaj kaj adorataj... aŭ timitaj.

Estas komunikado inter ĉi tiuj malsamaj kredoj, poste konverĝo. Tiuj ĉi kredoj plifortigas unu la alian, miksiĝas en pli-malpli religia kaj fine pli-malpli monoteisma sinkretismo, serĉante ortodoksecon do naskiĝo de judismo kaj estiĝo de religio de savo.

Paganismo estas la bazo de antaŭ-kristanoj tra antropomorfismo, frua hindoeŭropa heredaĵo de kiu estis paganaj legendoj; la homaranigo de la homa besto okazis per socialigo, komunikado, simbolado skribe, eĉsumero-haldeaj kaj poste egiptaj hieroglifoj. Socioj estis strukturitaj en reĝecojn, tiel spiritaj kredoj estis strukturitaj en monoteismon kaj alvenis Moseo kaj primitiva judismo. La Mozaika epoko daŭris 120 jarojn, do malsamaj "Moseoj" depende de la epoko kaj la generacio. La elirado estas datita de 1297 ĝis 1213 a.K. La tekstoj al kiuj rilatas estas: la Torao (leĝo) aŭ juda Biblio nomita Pentateŭko, t.e. la 5 libroj: Genezo, Eliro, Levidoj, Nombroj kaj Readmono; komentita de Majstroj en la Talmudo (studo) kaj ĉi tiu estas kodigita en la Misnah (instruado).

Do ĝi komenciĝis per malsamaj formoj de paganismoj kaj paganismoj estas esence fekundecaj kultoj, kaj fekundeco estas akvo do la akvodiaĵoj, la fontoj, la riveroj, la maro, sen forgesi la pluvon (kiu falas de la ĉielo!) kaj la fiŝoj kiuj loĝas. malsekregionoj. La diversaj sektoj praktikis akvokultojn, poste solene venis bapto.

En pagana Antikvo, la kulto de la enigma fiŝo estis asociita kun tiu de ĝia elemento, tial la kulto de la fiŝa dio ĉe Sumero kaj la kutimo, inter la judoj de la Diasporo kaj la antaŭkristanoj de manĝi ĝin en la tago de Venuso. ; ĝi estas la Teofagia komisiono en la entuziasmo kaj posedo de la fideluloj fare de la dieco, la fandado kun la dieco.

Komence ĝi estis praa arja doktrino sekvita de disvastigo en la jud-siriaj sektoj en reago, poste en simbiozo kun la pagana medio; malsamaj kredoj interkovris, poste harmoniis. Mito estas kolektiva verko, kiu iom post iom formiĝis dum la jarcentoj sub la inspiro de predikistoj, poste ĉefpastroj. La mitoj, el buŝaj asertoj, transiris al imagaj rakontoj kaj asociis kun pli-malpli materiaj ejoj: oferoj, seksaj kripligoj, ornamaĵoj, procesioj, sanktaj dancoj, eŭkaristio ktp.

La eroj de kristanismo ekzistis antaŭ ili. La kanonikaj Evangelioj estis kreitaj el malproksimaj fontoj, per fabeloj kolektitaj iom post iom, foje sen rilato de apologiistoj, naskante kristanajn sektojn. La Evangelioj estas do la esprimo de kristanaj kredoj en sia evoluo kaj iliaj kontraŭdiroj. La Mistikismo de Jesuo estas religia kreaĵo, de religio de Savo, disvolvita de judoj de la Diasporo. Komence temis nur pri mitologia rakonto, poste pri pli-malpli dia humanigo de la Mesio de Israelo markante tiel ĉi tiun judan herezon: kristanismo.

Paganismo estas la bazo de la antaŭkristana Dio, per antropomorfismo ligita al naturo kaj hindeŭropa pagana heredaĵo. La procezo de humanigo kondukas al la apero de geometriaj simboloj:

- La kruco en ĉiuj siaj formoj estas unu el la plej malnovaj universalaj simboloj: en Sumero, en Egiptio, hieroglifoj simbolas la ĉielon kaj vegetaĵaron.
- La greka kruco simbolas la savanton, la sekularan krucon (bonvenigas la brakojn

malferma), kosma kruco kiu simbolas ĉielan vivon, estas ĉiam pli rilata al la suno en kristana kosmologio; tiam fine aperas en la romia komunumo la juĝa kruco, kiu finiĝas per krucumado.

- Malsamaj pluranguloj, trianguloj, kvadratoj, stela kvinlatero, seslatero, oklatero...
- Rondo, disko, spiralo.

La Evangelioj reciklas fabelojn, mitojn, legendojn; ili estas kunigoj de malgrandaj popolaj fabeloj en simbiozo de paganaj kaj judaj elementoj. Kredoj evoluas ade kun rearanĝoj kaj aldonoj al la primitivaj rakontoj kiuj venas de buŝaj aŭ skribitaj tradicioj.

La scipovo de praaĵaj ritoj estas la esprimo de ilia religieco kaj mitoj kaj ĝenerale devenas de patriarkoj aŭ predikistoj de malsamaj komunumoj, de lokaj kultoj, kiuj aperis inter la judoj de la Diasporo: la herezo estas konfirmita.

La Evangeliojn ne verkis historiaj atestantoj: ilia studo montras simbiozon de paganaj elementoj al kiuj aldoniĝas elementoj de emerĝanta juda monoteismo; tiu ĉi sinkretismo alportas komunajn religiajn sintenojn kaj pelas la potencon de la kultoj de malsamaj pli-malpli kristanaj sektoj, ĉio ĉi kondukas al abnegacio, konsterno, maltoleremo, entuziasmo, kredo, pasio, posedo malfidela de dieco, individua kaj kolektiva histerio, malligiteco. de la karna, spirita mizero ĝis neŭrozo.

IAHVÉ, pagana dieco ĉiam ĉeestas, pli-malpli savanta dieco; ĝia koncepto evoluas en Jesuso.

Christus estas la oing, konsekrita de la sanktaj oleoj al tuta digno kaj la hebrea mesio atendita realigi la esperojn de Israelo en ĉi tiuj tempoj de konfliktoj kaj Apokalipso: ĝi estas la juda milito de 66-70 kun sankcioj de la Templo de Jerusalemo, kiam ĉia espero de venko estas perdita; la judoj esperas: nur la Ĉiela Jerusalemo restas kaj la Mesio estas atendata kiel savanto...

Tiam finfine ĉi tiuj du kredoj kunfandiĝas en Iesus Christos, Jesuo Kristo. Paul alvenas kaj sintezas ĉi tiujn malsamajn kredojn. Ni komencas paroli pri Jesuo Kristo eble cele al homaranigo, sed li ĉeestas en la menso de la homoj. La herezo estas konfirmita.

De ĉi tiu periodo revenis al ni abunda literaturo de bablado, kiu pretendas diri la veron kaj precipe la vivon de Jesuo, ĉio devas esti deĉifrita, rekonstruita ĉar la faktoj estas netroveblaj, nenio historia; tekstoj kiuj ŝajnas dubindaj (Apokrifoj) estas forigitaj; ni konservas la Malnovan Testamenton kiu rakontas pri la alianco de Dio kun la juda popolo same kiel la Nova Testamento, la kvar Evangelioj, la Agoj de la Apostoloj, la Epistoloj de Paŭlo, Jakobo, Petro, Johano; ni konservas la profetan libron de Revelacio. La Dio de Izrael fariĝas la universala Dio; sed aperas skismoj kaj herezoj, kiel ĉi tiu religio, la aperanta religio disigas; politiko, internaj militoj influas teologion.

La nomo Kristano naskiĝis dum la regado de Aŭgusto (-24, +14) kaj la kristana doktrino komencis brili sub Tiberio.

La rakonto de Jesuo estas do religia kreaĵo inter la misteroj ellaboritaj en lokoj de la Diasporo kun kreaĵoj; adaptiĝoj, evoluoj, skribaĵoj en tempoj kaj spacoj inter 150 kaj 180. La pseŭdorakonto de Jesuo estas elpensita; ĉi tiu historiigo

estis farita iom post iom en la insularo de la centroj de la Diasporo, ĉi tiu teologo eldonante sian spiriton de invento.

La originaloj de la Evangelioj estas grekaj, neniu aramea: la roma eklezio ankaŭ estas de greka kulturo; La greka estis la eklezia lingvo de la Eklezio ĝis la 3-a jarcento; Juda kristanismo fariĝas greka en la sektoj disigitaj ĉi tiu en la Diasporo. Historiigo donos al Jesuo la nomon de savanto, korpo, familio, amikoj kaj socialigos lin.

Kristana evangelia doktrino formiĝis nur post la unua triono de la dua jarcento: ne historiaj elementoj, sed la formado de mezorientaj mitoj transdonitaj en la diasporo en harmonio kun emerĝanta kristanismo.

Tiam kristanismo invadis la diocezon de Romo, poste ĝiajn koloniojn kaj la koloniojn de la kolonioj.

Ni lasu la konkludon al Voltaire (Filozofia Vortaro): "La granda mokado de ĉi tiuj kronologioj estas aranĝi ĉi tiujn epokojn de homo, sen scii ĉi tiu ĉi homo ekzistis."

Jean Tonnis

Limŝtonoj

- +51, Koncilio de Jerusalemo: la Eklezio de Jesuo ne plu volas paroli, ne plu al la judoj, sed al la tuta mondo, ĝi estas la konfirmo de la herezo de kristanismo.
- +70, ĝi estas milito, kun la detruo de la Templo en Jerusalemo, ĝi estas la Apokalipso, la juda popolo krias sian suferon kaj sian venĝon. - +65 ĝis
- 85, Skribo de la Evangelioj - +325, Koncilio de Niceo, kunfluo de ĉi tiuj Eklezioj.
- +382, Hieronimo tradukas la Biblion en la latinan.

EVANGELIO ĈE HOMA ALTO

Enkonduko I "Iru,

vivu kaj fariĝu": la parabolo de la malŝ parema filo.

1. Morala alproksimiĝo al la parabolo estus kontraŭ diro laŭ terminoj.
2. Homo, esence peka? Savita de la Leĝo?
3. Ne serĉante abstrakti sin de la mondo oni saviĝos, sed serĉante propran vojon.

La parabolo de la laboristoj de la lasta horo.

IIVA, vivu, kaj faru laŭ via koro: ĉu ni deduktu el tio, ke ekzistus korespondado inter esti kaj fari?

1. Homo devas fariĝi tia, kio li estas (eble).
2. Homo estas nenio; li estas nenio alia ol la sumo de siaj agoj.
3. Homo certe ne estas preta dekomence; sed kiel li povus kreski, ĉrkaŭ preni sian vivon, sen ami, sen renkonti iun semanton? 4. Kiu multe amis, estos pardonita. konkludo La Evangelioj : instigo fariĝi semanto de la homaro

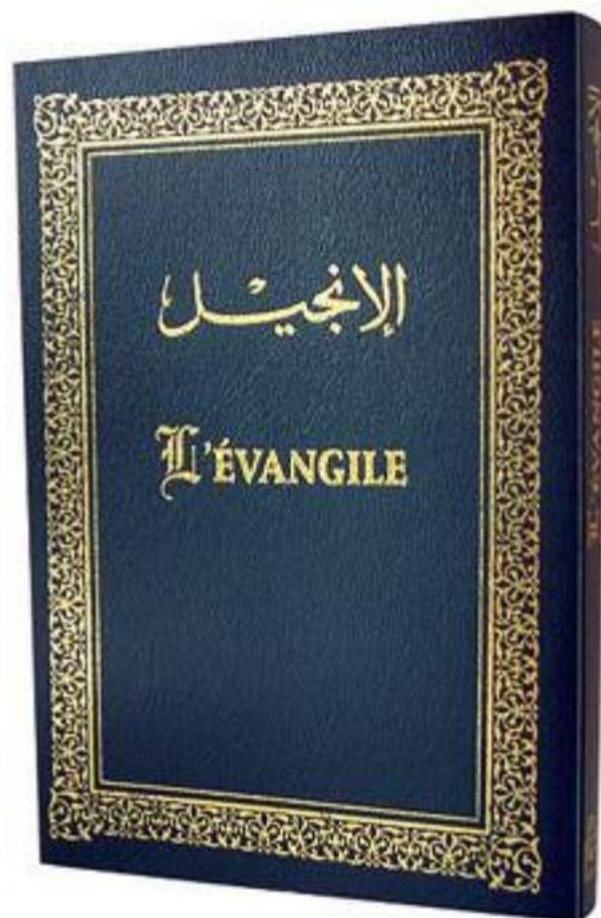
Enkonduko

Ĉu la Evangelioj estus ankoraŭ hodiaŭ fonto de inspiro, kaj por homoj el ĉiuj vivniveloj? Mt 2,1-2?

Ni antaŭ ĉio rezervu la tezon de Jesuo malsupreniranta de la ĉielo por savi homojn, ni forpelu ĉiujn mirindaĵojn, per kiuj ni lin ĉrkaŭ is, kaj ni serĉu kompreni kial, kiam la pekulo profitas de grandega malsevereco Mt 18, 22 ; Luk 17:4, iuj, kiel en la parabolo de la edziĝa festo, estos forpuŝ itaj, "ligitaj manoj kaj piedoj en eksteran mallumon"

Mt 22:1-14. Kiuj ili estas, ĉi tiuj ekskluduloj, ĉi tiuj malprudentoj, ĉi tiuj krimuloj?

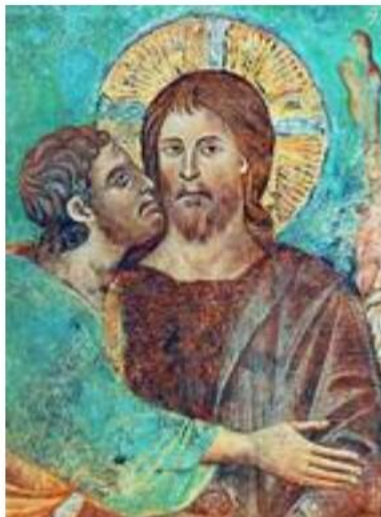
Tiuj ĉi ekskluditaj el la regno, ĉi tiuj damnitaj por eterne, ni trovos ilin ekzemple en la parabolo de la malsaĝaj virgulinoj Mt 25, 1-13, en la parabolo de la lasta juĝo Mt 25, 31-46. Ĉe la frenezaj virgulinoj mankis al ili oleo, devis iri al la komercisto: ili ne disvolvis propran vivon, vivis nur pro prokurado, nur agis pro konformeco. En la parabolo de la lasta juĝo, iuj kredis, ke alvokante la Sinjoron, strebante fari bonon ĉrkaŭ ili, ili akiros paradizon. Sed ne, nur tiuj, kies maldekstra mano havos

ignorita kion faras la dekstra Mt 6,3, kiu estos eltirinta el si justajn pensojn, verajn vortojn, estos atestinta agojn de pura amo, estos savita; ili sendube vidos la ŝelon malsupreniri sur la teron, kiam ili festos kun siaj amatoj, fratoj kaj fratinoj en spirito.

Sed ankaŭ aliaj estos kaŭ zintaj la koleron de la evangeliistoj, ŝuj tiuj, kiuj volis sin konsekri al sia Dio, la "sanktuloj" do de Izrael, aŭ pli ĝuste de Judujo. Kial skribistoj, advokatoj kaj Fariseoj trovis sin en la koro de polemikoj akuzantaj ilin pri hipokriteco, severece, blindeco kaj esti malbonaj gvidantoj? Ĉar ili estos partoprenintaj, kun la subaĉetita homamaso, en la murdon de la "Reĝo de la Judoj"

Mt 27:37; Mark 15:26; Luk 23:38; Joh 19:19 aŭ , kiel diros la Kredo, pri la "sola Filo de Dio": ŝu Jesuo, la Judo, pretendos antaŭ siaj samtempuloj dian devenon? Kion ni pensu pri ŝ tiu rilato, asertata en la Evangelioj, inter li kaj Tiu, kiun li nomus lia Patro: viva rilato, fido?

La filozofoj siaflanke ne estos sukcesintaj scii, kion ili klopodos pruvi, la objektiva realo, por iuj, de la Supera Estaĝo, aŭ , por aliaj, de la Estaĝo preter la estaĝo: estas pli bone forlasi ŝujn. ŝ tie al iliaj reprezentadoj, al iliaj demandoj, kaj denunci tiujn, kiuj uzas la aserton de la ekzisto de Dio por pravigi siajn krimojn, por establi sian potencon super la malfortuloj.

Se ni do rifuzas vidi la Evangeliojn kiel manifeston celantan disvastigi kredon; se ni opinias, ke vane estas kontraŭ stari, sur formala nivelo, la jurajn preskribojn kaj la evangelian moralon, la rilaton de la homo al la ordonoj, kiujn li tiel penus sekvi ŝam restante la samaj, ke ekzistus ia universaleco en tiuj ŝ tekstoj. ?

Mi "Iru, vivu kaj fariĝu": la parabolo de la malŝ parema filo

Jesuo kaj liaj disĉiploj, ŝuj estos forlasitaj de siaj hejmoj – ekzemple –, estos irinta sur la vojoj, estos estus pravigitaj aserti, ke ŝu homo estas Mt 8, 21-22, Lc 9, 59; 14, 25-26 ŝ anĝiĝis: ŝu do ni ne vokita liberigi sin de sociologiaj limoj, iri preter la funkciado de sia psiko?

Estas certe, ke la amsperto iras en ŝ tiu direkto, burĝonanta amo engaĝante emancipan laboron – Mk 10, 6-8, citante precipe Gn 2, 24 konstantan amon postulante, ke ni daŭ rigu labori pri si, por ne ŝesi. vidante en la alia "la amon de sia vivo", tiun, kiun ni spertas kvazaŭ li aŭ ŝ i estus donita al ni per graco.

Sed ni ankaŭ rimarkos, ke en la Evangelioj senŝese resonas la alvoko forlasi sian teron, sian domon, sian fajrujon ; Lk 9, 57-61 – multaj aliaj fragmentoj en la sinoptiko, ekzemple: Mt 4, 18-22, Mt 16, 24; Mt 19, 21 – serŝ la regnon Mt 6, 33, kaŝ i oleon Mt 25, 1-138. Vi estos semita, ni povus ankora diri, kaj, post kiam la radikoj profunde kreskis, post kiam la planto atingis maturecon Mt 13, 3-9; Mc 4, 3-9; Lk 8,4-8, eble eblos produkti fruktojn, fariĝi fonto de inspiro por la proksimaj al vi Mt 13,31-32; Mc 4, 30-32; Luko 13:18-19?

Sed kiel ni trovos nin, kia vojo kondukus nin fariĝi, finfine, portantoj de niaj propraj vortoj?

1. morala alproksimiĝo al la parabolo estus kontraŭ diro laŭ terminoj

Sen tia vojo, ni sentas, ni nur vegetas en ŝ tiu vivo.

Ni do ŝ etos nin en ŝ tiun mondon, ni elektos nian vojon, kaj ni strebos venki la obstaklojn, subjektivaj aŭ objektivaj, kiujn ni renkontas...

Ĉu ne tiel ni devus kompreni la parabolon de la malŝ parema filo Lk 15:11-32, prefere ol vidi ĝin kiel neklara morala leciono?

alie, ni diros, ke la malŝ parema filo malobservis la sesan ordonon, vundis sian patron kaj per tio ofendis Dion. Li malsatis, bone farite, homoj reagis, estas juste.

Tiu ŝ rakonto do pensus al ŝuj moralistoj, pravigus la neplaĝeblan rigorecon, kiun ili pruvas, plifortigus ilin en sia vizio de esence ruza infano, kiun edukado devus rektigi kaj ni jam aŭ das la predikon tondritan de la prediko. : ve al vi, brutulo, kiam vi deflankiĝas

via fila devo; aŭ denove: faru pentofaro, mizera lumbriko, polvo de polvo, vi, kiu pretendas leviĝi kontraŭ via kreinto: "Jes, vi estas polvo kaj al polvo vi revenos". Gen 3:19!

Sed kial ĉe la fino de ĉi tiu rakonto, la malŝparema filo, for de esti malakceptita, estis bonvenigita kiel princo? Kial Jesuo rifuzis kondamni la adultulinon Jo 8:1-11, kvankam ŝi malobeis la sepan ordonon? La Leĝo estas tamen klara: la unua malsukcesis en siaj filiaj devoj, la dua trompis ŝian edzon, ambaŭ do kontraŭ staris tion, kion Dio volas por sia popolo: kio estas pli serioza?

2. Ĉu la homo estas esence peka? savitaj de la Leĝo?

Kion diras la rabeno en la Evangelioj? Tio: La Leĝo, en sia rilato al la homo, neniam estis io alia ol helpo, la sekurigilo de lia homaro: ne la homo estis farita por la sabato, sed la sabato por la homo Mk 2, 27. Por uzi ĝin. kiel skurĝo (de la pesilo) superforti la homojn estas iri kontraŭ ĝia racio: ĉiuj, kiuj konsideras sin sanktuloj (la Fariseoj; hodiaŭ fundamentistoj ĉaspecaj) estas nur hipokrituloj Mk 12, 38-40; Lk 20, 45-47; sikofantoj kiam ili filtris la kulon kaj englutis la kamelon Mt 23, 24; blinduloj gvidante la blindulojn Mt 15, 14: vidante en la homo nur pekulon, ili certe ne eniros en la regnon, sed ve, ili ankaŭ fermas ĝin al aliaj.

La Leĝo estis farita por homo: ne konformante al ĉiuj preskriboj ĝi postulas, ke oni estu pura (antaŭ Dio); per deflankiĝo de tio, kion ĝi kondiĉas, malpura.

Ekzemple, kiu ne respektas dietajn regulojn, ne estas malpura: ne estas malpura tio, kio eniras en la buŝon de homo, sed tio, kio eliras el lia buŝo, Mt 15:17-20; Mc 7, 14-23.

Tiu, kiu sanigas en la sabato, ne estas malpura: neniu hezitus helpi beston, kiam ĝi estis en danĝero de morto; kaj oni ne farus same por viro Lk 14, 1-6?

Ĉio do en la Leĝo ne havas la saman valoron: ami Dion, ami sin kaj ami la proksimulon konsistigas la koron de ĝi Mt 22, 37-39; Mc 12, 28-34; Lk 10:25-28, la ceteraj sekvas el tio aŭ devas malaperi.

Ni aldonu ĉi tion denove: "Redonu al Cezaro tion, kio apartenas al Cezaro, kaj al Dio, tion, kio apartenas al Dio" Mt 22:21; Mark 12:17; Luk 20:25: se aparteno al politika komunumo konsistigas, por tiel diri, la socian korpon de la homo, lia spirito ne reduktiĝas al ĝi; la homo estas multe pli granda ol tio, kio ebligis lin.

Nun, se la Leĝo estas tiel relativigita, por ne diri defiita, tiu, kiu kontraŭis ĝin, nepre ĉesis vidi en la homo nur pekan estaĵon, falintan estaĵon kiel elmontritan en la rakonto. de la falo Gen 3, 1-24, tial respondeca al la rigoroj kiujn ĝi implicas. Homo vidita kiel tia estas nenio, ne havas propran konsistencon; li devus vivi kaj ekzisti nur ĉar Dio volas lin.

3. ne serĉante abstrakti nin de la mondo ni saviĝos, sed serĉante vojon kiu estas specifa por ni

Ŝi ajnas do, ke la unuaj kristanaj komunumoj okupiĝis, sekvante sian majstron, en polemikon koncerne ĉiujn "sanktulojn" de Judujo, koncerne tiujn, kiuj, pensinte dediĉe sian vivon al Dio, volis konformiĝi al ĉiuj. la preskriboj de la Leĝo: ĉiuj tiuj, kiuj do estis apartigitaj de aliaj homoj, konsiderataj malpuraj.

La Evangelioj ne malsukcesos substreki la amoralan naturon de kelkaj el tiuj preskriboj, la hipokritecon de la prapensulo (ilian memjustecon!), ilian kulpan blindecon... sed ĉi estis necese starigi bonvolemon, kompaton aŭ pardonon? en kardinalaj valoroj de preskriba moralo; aŭ denove: ĉi tiel ni devas kompreni la predikon sur la monto Mt 5, 1 ĝis 7, 28; aŭ sub la monto Lc 6, 17-49!, kiel moralo supera al la antikvaj kodoj? Ĉu preskriba aŭ ... reguliga moralo?

Ĉu moralo? krom se la Surmonta Prediko ne estas la esprimo, en ĉi tiu lingvo, kiu estas tiu de moralo, de agoj plenumitaj sen postuli venĝon, sen peti kompenson, de agoj de pura amo do, de agoj kiujn ni eltiros de ni mem: supozante, ke la homo estas tiel kapabla je tiaj agoj, do estos necese atribui al li certan potencon, doti lin per propra vivo...

Ĉu tio ne estis la pretendo de la malŝparema filo, finfine flugi per siaj propraj flugiloj, ĝui vivon, kiu apartenis al li? Domaĝe, ke li estis malsaĝulo,

sed li estos eltrovinta, survoje, kion valoris lia patro, kio estas esti patro... kaj poste, kiuj ni estas por lin juĝi: ĉu ni ne ĉiuj estas ĵetitaj sur la vojojn de la vivo; ĉu ni blinde vagas en ĉi tiu mondo, kaj kiam la horizonto fine ŝajnas klariĝi, ĉu tiu aŭ alia bato de la sorto ne lasas nin korŝiritaj, kiel en la parabolo, Lk 10,29 -35, tranĉon en la koro... kaj ĉu ni ne bedaŭras, fine, esti malriĉaj, malriĉaj kiel infano: kie estas la saĝuloj, ni demandos nin, kiu ĝin fruktus? iliajn vivojn, kiuj atestus, ke ĉi ne estas senencaĵo; ke ĉi ne finiĝas en la brakoj de la morto?

Kaj tamen, neniuj eskapo, neniuj savo estas ebla, se ni ne celas trovi nin en ĉi tiu mondo, trovi nian vojon, se ni ne mordas la pomon de la vivo: jen kial Jesuo ne estos kondamninta la malŝparon. filo, la adultulino, la impostisto, ktp., ne pro morala malforteco aŭ kulpa mildeco sed ĉar ĉiuj estos serĉantaj unu la alian: ni ne rompos la kanon kontuzitan, ni ne estingos la meĉon, kiu fumas Mt 12:20 ; .

4. La parabolo de la laboristoj de la lasta horo

Sed kiel ni malkovros nian vojon: ĉu ni ne reiru en la historion de ĉi tiu homo, kaj tiel montru, kiel formiĝis tia aŭ alia decido?

Kaj kion ni diros pri tiuj, kiuj ne trovis laboron: ili estas tie, senlaboremaj, kiel montrite en la parabolo de la laborantoj de la lasta horo Mt 20, 1-16, kiam la vinberestro forpasis; dungis ilin. Tiuj ĉi ricevos tiom kiom la unuaj, kiuj estos laborintaj dum la tuta tago. Kial ĉi tiu misproporcio: ĉar ili respondis, kiel en multaj vokrakontoj en la Malnova Testamento, al la voko de Dio? La unuaj estos laborintaj sub la promeso de salajro, rimedo por certigi ilian supervivon kaj, kie okazos, tiun de sia familio; la lastaj, tro feliĉaj por ne malŝpari sian tagon, nenion estos petinta: ĉu ni ne eksterpoli, dirante al ni, ke iuj ĉiam elektos la grandan monon, eĉse ĉi estas sen profita spirito, dum la aliaj; , ili atendos, maturiĝos, antaŭ ol lanĉi, malpezigitaj, sur vojo, kiu estis ilia, kiel pruvo, ke la homo ne nur manĝas per pano Mt 4, 4; Luko 4:4?

Kio? Ĉu tio ne estus tiri la parabolon al si: ĉi tiuj laboristoj, kaj kia ajn estis la tempo de ilia dungado, ili ne faris la saman laboron; ĉu la unua ne devus ricevi pli ol la dua?

Sed la diferenco ne estas en la tempo pasigita en la vinberejo: la unuaj oferis sin al neceso; la lastaj estos plenuminta sian taskon kun ĝojo.

Tial ne tiom da fekundeco estus la signo de aĝustigo inter tio, kio oni estas kaj fariĝas kaj tio, kion oni faras – kion ni trovas en la Malnova Testamento en formo de promeso, en la Paraboloj de la regno kiel la kulmino de maturiĝo aŭ eliĝo de rakonto — tiu malpezeco: kaj eĉse mi ne produktis ian rimarkindan verkon, tio ja estis mia loko, ni diros; Mi ne vidis la tempon pasi, mi ne tro semos, tion ni devas almenaŭ esperi, kiel en la parabolo de la bona greno kaj lolo Mt 13, 24-30, la semoj de malespero .

Ni devas do legi la Evangeliojn kiel instigon riski nian vivon, eniri vojon, kiu estas nia, por fariĝi fonto de inspiro por aliaj. Kian alian signifon oni povas doni al ĉi tiu vorto: "Estu Via volo sur la tero, kiel en la ĉielo" Mt 6: 1019 ?

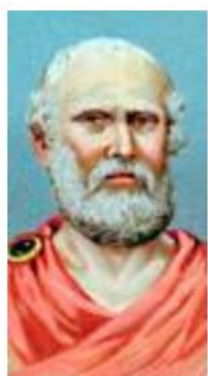
La ĉielo ne estas en la ĉielo, sed tio, kio estiĝas inter homoj, kiam "du aŭ tri kunvenas en mia nomo" Mt 18:20.

Estas vere, ke tiel konceptante la harojn starigos ŝuj, kiuj vidas en la homo nenion krom polvon, de ŝuj devotuloj do, de ŝuj, kiuj pretendas enkarnigi la Sanktan Spiriton pro esti aplikinta la literon laŭ vorte, ŝuj; tiuj, kiuj celas fari la bonon de la homaro provizante ĝin per pano, sed la panon de malespero en la vero, kiel faras la despotoj kaj la grandaj inkviziciistoj aŭ eĉtiuj, kiuj pro timo rifuzis aŭ skulti vin mem.

Se do ekzistas nur savo por tiuj, kiuj sin trovas, aŭ trovas sian vojon, ĉu ni supozas, ke ekzistas ligo inter esti kaj fari?

II. Iru, vivu, kaj faru laŭ via koro 23: ĉu ni deduktu el tio, ke ekzistus korespondado inter esti kaj fari?

1. Homo devas fariĝi tia, kia li estas laŭ la naturo

Urbo estas nur justa, laŭ Platono, se ĉu el la partoj, kiuj ĝin formas, ludas sian rolon; same por la homo aŭ pli ĝuste por la animo, kio estas esenca en la homo. Do tiu harmonio regas en la animo; tiu homo realigas sin en la Urbo aŭ realigas sian naturon kiel homo, sian esencon kiel racia estaĵo (ke li tiel pasas de potenco al ago); aŭ denove, por ke li vivu laŭ la naturo, tial por respondi al ĝia koncepto, li devas pruvi virton, iĝi virta.

Sed kion ni povas kompreni sub tiaj aliroj, se ne la ĝenerala, kio karakterizus la homaron kiel tia? La demando ne estas tiom scii, kio estas la homo, kiom scii, ĉu ekzistas, por ĉu homo, vojo, kiu estas al li specifa, kaj kiu permesus al li atingi universalon.

2. Homo estas nenio; li estas nenio alia ol la sumo de siaj agoj

Sartre prenos la kontraŭan vidon de tiuj tezoj, asertante ke, ĉe la homo, ekzisto antaŭas esencon: ne ekzistas homa naturo. La homo estas antaŭ ĉio nenio, nenio lin determinas, li estas nenio alia ol projekto, estaĵo, kiu farante fariĝas kaj kiu devas esti farita sen aludo al io. aŭ kiu antaŭ ekzistis lin, la supozata volo de Dio, valoroj al kiuj li serĉus konformiĝi. Tiel oni povas diri pri homo nur, ke li estis tio aŭ tio, post kiam li sin engaĝiĝis, nur post kiam li fariĝis

verkisto aŭ kelnero, la morto sola frostigas la eblan, laŭ la verso de Mallarmé omaĝe al EA Poe: "Tia, kia la eterneco finfine ŝanĝas ĝin en Si mem."

Sekve, se temas pri siaj vivelektoj, siaj devontigoj, ĉu devas libere decidi, kiu li volas esti (aŭ fari), kaj, se tiel estas, neniu rajtos riproĉi al ili ion ajn. aŭ: la sola valoroj, kiuj validas, estas tiuj, kiujn ĉu elektos, kaj domaĝe, finfine, por aliaj.

Supozante, ke ekzistus korespondado inter kiu ni estas kaj fariĝas kaj kion ni faras, ni donus substancon al la nocio de alvokiĝo. Estas ja tia koncepto, kiun Sartre volis malaperigi²⁹: nenio antaŭ ekzistas ĉi tiu libereco, kiu estas homo, Dio ne ekzistas, kaj la homo devas decidi en la angoro de tiu, kiu scias, ke 'ne ekzistas alia pravigo por doni. por liaj agoj ol tio, kion li donos al ili: ĉu oni volas fari malbonon aŭ bonon, eldetruu urbon aŭ indulgi ĝiajn loĝantojn, kiel en La Diablo kaj la Bona Dio, se ĝi estas libere decidita, neniu povas diri ion ajn pri tio. ĝi. Kaj, ĉar la homo estas libereco, li ne povas voli, en okazo de malsukceso aŭ malkomforto, kaŝiĝi malantaŭ la dikeco de determinismoj, serĉi senkulpigajn; homo estas tute respondeca pri siaj agoj.

Vane estos do serĉi korespondadon inter esti kaj fari (la verko de Sartre, Estaĵo kaj Nenio 31 havas la subtitolon: Eseo pri Fenomenologia Ontologio aŭ ... la Dissolvo de Ontologio en la fenomeno, ĉar ĉio elĉerpiĝas en la farado): kio faras homon homon ne estas lia supozata esenco, sed tio, kion li faras aŭ faris. Kun Sartre do, kion ni perdus en ĝeneralaĵo, ni gajnas en singulareco. Sed tre relativa singularo tamen, ĉar ĝi finfine liveros nur malklaran onidiron pri kiu mi estis: ni povas priskribi la vojaĝon de tiu aŭ alia homo, sed serĉi internan kohercon en ĉi tiu vivo, aŭ pretendi respondeci pri ĝi fidante je la ĉeno de kaŭzoj kaj efikoj estus eraro, trompo.

3. Homo certe ne estas preta dekomence; sed kiel li povus kreski, ĉirkaŭ preni sian vivon, sen ami, sen renkonti iun semanton?

Ĉu Sartre diris la veron? Ĉu ni ne prefere miru, ĉu tiu, kiun la morto forprenis, gajnis la korojn de la proksimaj al li; se li estus, en iliaj okuloj, saĝa homo; aŭ eĉse li restus, ankoraŭ viva, en la memoro de tiuj, kiuj lin konis: la Eta Princo, la samnoma heroo de la verko de Saint-Exupéry, revenis al sia planedo post sia restado sur la tero. Ĉu tiu, kiun li renkontis en la dezerto, memorus lin, ĉu li zorgus pri tio, kio li fariĝis, se li ne estus tuŝita, se li ne amus lin?

La heroo de ĉi tiu rakonto estas certe tre unuopa estaĵo: ĉu li ne venas de aliloke? Tamen, estus malĝuste konfuzi singularecon kaj strangecon. Se por la surteriĝinta aviadisto li estis unika estaĵo, ne tiom pro sia deveno, sed pro tio, kion li transdonis al li: la rozo estas senegala, li estos malkovrinta kun la vulpo, nur ĉar ŝi estas amata; vi respondecas pri la maniero, kiel vi rigardas ŝin.

Kiel ni povus ne rekoni nin en ĉi tiu instruo? Kaj se ni mem estus renkontinta lin, ĉu ni ne asertus, ke li estas ankoraŭ tie supre, inter la steloj: ĉu li ne renaskigus nin, dum ni estis frapitaj, en iu dezerto?

La Eta Princo foriris sed tio, kion oni aŭdis kaj spertis en ĉi tiu renkonto, ne forpasos, la morto ne forviŝos ĝin. "[...] ni vidas klare nur per la koro," li diris, "la esenca estas nevidebla por la okuloj.": vi volas aboli ĉi tiun mondon kaj gajni la stelojn, li flustris al ni: amo, tio estas la sola vojo.

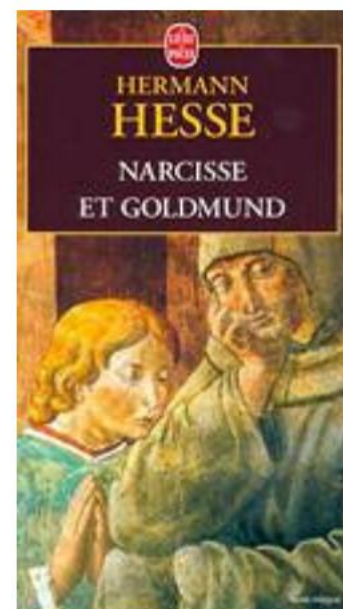
4. Kiu multe amis, estos pardonita

Necesos do pridubi la sartrean antropologion. La homo ne estas antaŭ ĉio nenio: li ne naskiĝas el nenio, nek venas el nenio: kiel ĉu vivanta organismo, li povas nur kreski rilate al tio, kio lin ĉirkaŭas, ĉerpante el ĝi. kio, kion li bezonas por pluvivi kaj disvolviĝi, li povas nur kreski rilate al tio, kio lin ĉirkaŭas, ĉerpante el ĝi. kaj tio, kion li trovas tie, tio, kion li trovas en sia familia medio kiel en sia societa medio, vekos lian aprobon aŭ rezulton, se al li ne mankas, almena, discernado. Kion li faros kun sia vivo?

Ĉu ni vidu en Narciso kaj Goldmund, la rakonton pri du alvokiĝoj, respondon al la nekompleteco de La Lupo de la Stepoj?

Ĉiu estos sekvinta sian propran vojon: el la du amikoj, unu fariĝis artisto-pentristo, kaj la alia erudiciulo; narciso evoluos en la universo de la formoj, gvidante vivon iom diskunan, Goldmund restos en sia monaĥejo, fascinita de abstraktado: ĉu la ludoj ne estis faritaj anticipe, kiam ĉiuj fidis talentojn, kiujn li ricevis? Ambaŭ klopodos siamaniere celi perfektan mondon, ĉi tiun mondon, kiu estas tiu de kompleteco, mondo kie, por unu, pleniĝus la mankoj de la infanaĝo, troviĝus la vizaĝo de la patrino kaj, por la alia a bone ordigita mondo, kie ĉio povus esti aranĝita - ĉi tiu mondo kiu estas tiu de spekula filozofio.

Jen sendube kiel ni povas naski la universalon, kreante formojn por la unua, tiam eble per penso, sed penso nun fekundata de la vivo kaj laboro de la artisto. Pri narciso fakte, estas la amo, la amo al virinoj, la amo al virino precipe sed ankaŭ kiel diras Freud, la amo al la unua virino kiun ni konis, al lia patrino, kiu esence nutros la verkon de la artisto, verko, kiu donos al ĉi tiu vivo gustumita en la plezuroj de la renkonto, laborita de la doloro de la perdo kaj la sufero de la foresto, lian valoron: ĉio estos prenita kaj transmitita, esprimita en la artverko. Narciso tamen ne povos plenumi sian laboron, doni substancon al la vizaĝo de sia patrino, la morto malhelpos lin, kaj Goldmund gardos lin, lin enprenos, por tiel diri, en lian sinon.

al tiu, kiu multe amis, estos pardonita Lk 7:47; la aŭstera pensulo ne estos kondamninta la ŝajnmalordon de bohema vivo: ne estis por li narciso, tute male, kiel tiu bastono, kiun la blinduloj uzas por esti en kontakto kun aferoj, fonto de meditado, en la dolora rekono de tio, kio donis al tiu ĉi vivo sian valoron? Necesas do, ke por iu alvokiĝo ekzistu deĉena elemento, la amo de patrino, kiun li ne konas kiel narciso, la mizero de patrino, kiu estos doninta sian infanon, por ke li estu savita. vivi kaj fariĝi, la renkontiĝo kun mastro de vivo en La rondo de forpasintaj poetoj, aŭ eble la fakto ne renkontiĝi, en sia vivo, tian

majstro? Sed se tiel estas, ĉu ni ne devas esti la Filoj de la Vento, aŭ eĉ pli precize, kiel semoj sovaĝe semitaj, kun ĉu vento: iuj, kiel en la parabolo, Mt 13, 3-9; Mc 4, 2-9; Luk 8, 5-8, ne ĝermos, aliaj vidos ilian kreskon interrompita, nur malmultaj donos frukton: ĉu ni ne supozu, eĉne aserti, ke la homo superas la homon, ke ĝi ne povas esti la produkto nur de la kondiĉoj, kiuj faris; ĉu eblas?

konkludo.

La Evangelioj: instigo iĝi semanto de la homaro

Ĉu ekzistas celoko por homo? La antikvuloj ĝin asertis: morala celo; aserto, ke ni trovos, sed sur aliaj bazoj, ĉe Kant: por la unua, agi morale estas agi laŭ la naturo, kun la propra naturo, kun la racia naturo; por la alia, agi morale estas povi kontraŭ stari tion, kio estas natura en si mem, sian egoisman naturon.

La alproksimiĝo de Sartre estas makulo en ĉi tiu ĝardeno: ne ekzistas homa naturo; la luma mondo de valoroj ne ekzistas, dependas de ĉu homo elpensi sian propran vivon, agi laŭ sia deziro: ne povas ekzisti korespondado inter esti kaj fari, fari sola estas tio, kio donas esti.

ekzameninte iujn verkojn prenitajn el literaturo, tamen ne estas certe, ke ni svingu la flagon de tiu ĉi absoluta libereco; Prefere, ne ekzistas reala libereco ebla krom se ekzistas interkonsento inter tio, kion ni faras kaj por kio ni estas faritaj, nur kiam ni trovis nin: se la elekto, kiun ni faras de tiu aŭ alia orientiĝo, ŝ ajnas esti determinita de subjektivaj apartaĵoj aŭ eksteraj. cirkonstancoj, ĝi venas malsupren, en sia kerno, al tio, kion ni estos kaŝintaj (sekrete; en la sekreto de la koroj), kaj kio estos malkaŝita: ni ne ŝaltas lampon kaj metas ĝin sub buŝelon; estas nenio kaŝita, kio ne devas esti malkaŝita Mk 4:21-22; Luko 8, 16-17.

Ni ne elektas nian korpon, sed ni povas desegni ĝian vizaĝon.

Ni do aserti, ke ekzistas ligo inter esti kaj fari, kiam ni ekiras sur vojon, kiu estas al ni specifa; aŭ eĉ ke fari ĝin ĉi tie estas ja la spegulbildo de estaĵo en gravedeco, de estaĵo al kiu oni devas doni sian propran vivon: ni ne ĉiam elektas nian vojon pro malracio (lasante nian konduton esti diktita al ni.) aŭ surbaze de racia argumento (oni devas perlabori bone) sed pro interna neceso.

Jesuo siaflanke estos pridemandinta la tiranecon de la Leĝo, estos denunciinta tiujn, kiuj ĝin profitis, ĉiujn, kiuj, trudante pezajn ŝarĝojn al aliaj, estos trovinta loĝejon; li estos laborinta por la emancipiĝo de la homo, donante al li siajn leterojn de nobelaro, serĉante ĉe fratojn kaj fratinojn en spirito, laborante por ilin naski. Ĉi tio estis lia laboro. Sed kial ni povas ankoraŭ sentiĝi proksimaj al tia "Majstro" hodiaŭ?

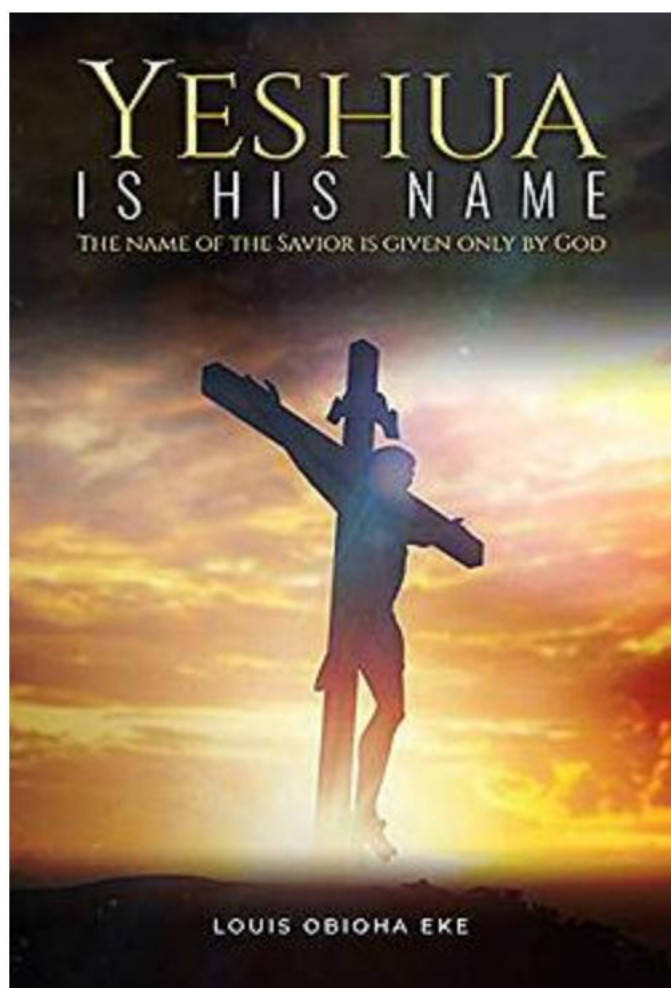
Post longa tempo promenado, venas la tempo por meditado; ni komprenos, ke tio, kion ni spertis, kun siaj turniĝoj, eĉas ĉi tiun aventuron, kiun raportis la Evangelioj: ĉiam, en ĉiuj lokoj, ĉu homoj ne stariĝis, "vekiĝis", ni ankaŭ foje diras, kaj kiuj havos donita vorton propran, vorton kiun ni kvalifikos, en la kontinueco de la evangeliaj tekstoj kiel sekvante la rakonton de Yunus emre, kiel nutra? Kaj kiu diros, kiel Eklezio, ke ĉi tiuj lastaj vortoj estas nenio, nur fumŝirmilo, kaj ke "...ĉi estas vantaĵo kaj serĉado de vento".

Gilles Le Gall

Ĉi tiu artikolo ne estas komento celanta pli bone eniri la pensojn de aŭtoro sed pripensoj, nutrita de la Evangelioj, pri nia kondiĉo.

Ĉu la homo, kiel asertas Sartre, estas nenio pli ol "senutila pasio"? Ni venas en la mondon, serĉas persisti esti kaj malaperi, post iom agitiĝi. Ni povas aboni ĉi tiun vizion sed ankaŭ diri, ke ne estas savo ebla, se ni ne mordas la pomon de la vivo, sen ami, aŭ sen sekvi vojon, kiu taŭgas por ni. propra: ĉu tiam estus ligo inter esti kaj farante?

Foriri, iri sur la vojoj, serĉi kaj renkonti gefratojn en spirito estas ne tiom, en la Evangelioj, ordonoj, kiom la kondiĉoj de vivo vivita sur homa nivelo. Ĉu la paraboloj de la regno ne klarigas tian vojaĝon?

YeshuA aŭ JoshuA aŭ Iesus aŭ IsA aŭ JESUO -
La juda rabeno

Jesuo ne estis lia originala nomo, ĝi estis Yeshua. Li ne estis kristano, li estis juda rabeno.

Li naskiĝis dum la regado de Aŭ gusto Cezaro.

Liaj kunjudoj ne ŝatis tion, kion li diris kaj faris, kaj ili kaptis lin, eliminatan per terura krucumo post falsa proceso de Poncio Pilato, romia guberniestro de la okupata teritorio de Judujo. Tio verŝajne okazis dum la regado de la romia imperiestro Tiberio, sed ekzistas neniu kredinda noto pri la krucumo kaj la okazaĵoj asociitaj kun ĝi.

Ne ke ili konservis skrupulajn rekordojn de tiuj, kiujn ili mortigis, same kiel Ĉinio aŭ Irano hodiaŭ, kiuj ankaŭ faras tion por ne malkaŝi detalojn pri tiuj mortkondamnitaj.

Jesuo parolis la aramean, lingvon kiu origine apartenis al Irako kaj Sirio kaj Turkio. La hebrea estis tiam vere la lingvo de la pastroj kaj de la Skriboj. La rakonto de la vortoj kaj agoj de la supozeble honorita juda tradicio estas rakontita en la hebrea, la aramea, kaj la koine greka: en kio estas nomita la Malnova Testamento.

La rakonto de la Vivo kaj Vortoj de Jesuo kaj liaj plej proksimaj disĉiploj estas rakontita en kunordigitaj, sed ankoraŭ nekonfirmitaj, rakontoj kolektitaj en Libro konsiderita same sankta kiel la Nova Testamento.

Ĉi tiu greka teksto, kiel 27 libroj, estis finpretigita proksimume 350 jarojn post la morto de Jesuo, se li estis historia figuro. Finfine, kiel iu povas naskiĝi el virgulino? La koncilioj de Hipono (393) kaj Kartago (397) finpretigis la tekston dum renkontiĝo en Nordafriko. Ĝi ne estas la Vorto de Dio, ĝi estas teksto kreita de komitato, malakceptante kelkajn Evangeliojn kaj retenante kelkajn. La protestantoj forigis kelkajn poste.

orienta religio

Kun la tempo, kiam la Romkatolika Eklezio akiris potencon, la Biblio iĝis latina teksto, de kaj por blankuloj. Interese, la judoj, de kiuj Jesuo venis, kaj la disĉiploj de Jesuo, kiuj fariĝis

la kristanoj ĉuj venis el Oriento. Multaj havis la antaŭ nomon de Jesuo en tiu tempo, sed unu el ili asertis, kaj iuj kredis, ke li ankaŭ estas Kristo, tio estas, la sanktoleito, la naskita de virgulino, la Mesio, tiu, kiu mortis sur la kruco, kaj tiu, kiu levigxis el la mortintoj.

Li ankaŭ diris, ke li revenos, sed li ne faris.

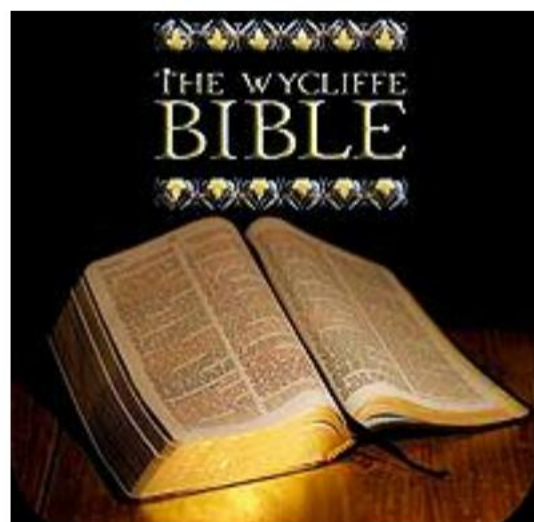
Se vi estas la Filo de Dio, vi devas observi vian vorton, ĉu ne?

Kristanismo, kiel ĉuj aliaj mondreligioj, estas orienta religio. Tamen, ĝi nomiĝas okcidenta religio kaj Jesuo, kiu eble similis al nordafrikano aŭ al la posteulo de mezorientano.

Sed la posteulo de egiptaj sklavo estas prezentita kiel blankulo kun kaŭ kaza kranio kun bluaj okuloj kaj bruna aŭ blonda hararo en senmakulaj blankaj senteraj roboj. Iom kiel la netuŝita blanka lungi - la lungi kiu estas la hinda sarongo portita de la rolulo Akhanda en la filmo Akhanda - post senpolvigado kun kelkaj virbovoj en la vilaĝo!

Multaj eldonoj

Kvankam ĝi estis skribita en tiom da lingvoj kaj en tiom da landoj, tradukado de la Biblio estis malpermesita. En 1382, John Wycliffe riskis anglan tradukon, kaj hodiaŭ ekzistas pli ol 120 versioj de la Biblio en la angla sole. Iom kiel parolado en lingvoj, ekzistas pli ol 1 200 tradukoj, tute aŭ parte, en la okcidenta mondo, tre ofte, en katolikaj kuntekstoj, la preĝo ankoraŭ okazas en la lingvo latina.

Same kiel la lingvo de la liturgio en aliaj religioj, ĝi estas lingvo mortinta, tio estas, lingvo kiu ne estas la gepatra lingvo de signifa nombro da homoj.

Kion pensi pri lia vivo?

Ne estas nuntempaj notoj pri la vivo de Jesuo, certe ne de iuj historiistoj de la tempo, kiuj registris multajn aliajn eventojn. Ekzistas neniu spuro de lia vivo aŭ mortkondamno en romiaj rekordoj.

Kion vi scias estas kio estas en la

Biblio. Ĝi estas cirkla logiko: la provo por la rakontoj rakontitaj kiel veraj en la Biblio estas la Biblio mem!

Kiam ni rigardas la rakontojn, ni rimarkas, ke ĝi estas plena de mitoj kaj absurdaj asertoj, kaj ke ili eĉne estas originalaj.

Kelkaj el la kredoj kaj rakontoj estas tiuj de egiptaj sklavo. Ĝi estas fabrikita rakonto kaj trudita al homoj, kiuj povis pridubi ĝin nur sub puno de morto: kelkajn cent jarojn post la supozata morto de Jesuo, konvertita Imperiestro, kaj baldaŭ lia Imperio kaj tial ĉuj subjektoj kiujn ĝi enhavas. La maniero kiel religio disvastiĝas.

Jesuo ne estis naskita mirakle de Maria kiel estas asertita, same kiel Ramo la avataro de la hindua dio Vishnu ne estis naskita de Payasam, dolĉa trinkaĵo. Jesuo ne marŝis sur akvo, same kiel pontona ponto ne estis konstruita inter Barato kaj Sri-Lanko per parolantaj simioj kiel rakontite en la Ramajano kaj ankaŭ en kelkaj lernejoj; Jesuo Kristo ne vivigis Lazaron, li ne povis resanigi iun per siaj magio kaj potencoj, ĉar ne ekzistas, li ne antaŭ diris tion, kio okazos al li antaŭ la tagiĝo, kaj li ne faris. reviviĝu, se li vere mortis sur la kruco. Neniu faras ĝin. Ĝi estas simple atesto de du afliktitaj Mariaj, kiuj disvastigis la histerian onidiron - kiel la aperoj de Fatima en Portugalio kaj en Tampa, Florido, en la lasta jarcento.

Ne estas pruvoj pri la vivo aŭ kondiĉo de Kristo; kaj la Kalendaro kiu diras BC kaj AD estas simple kalendaro kreita de kristanaj reĝoj kaj papoj kaj ne de historiistoj. La dato de naskiĝo de Jesuo estas falsa, trudita de la reĝoj. Antaŭ ĉi tiu dato de la 25-a de decembro, aliaj datoj estis provitaj, sed tiu kiu sukcesis estis kiam pagana ferio estis kaperita por esti la naskiĝtago de Jesuo Kristo laŭ reĝa ordo.

Eĉhodiaŭ, en kelkaj landoj, la naskiĝo de Jesuo estas festata en januaro kaj ne en decembro. Memoru, ke Aŭ gusto Cezaro, sub kies reĝimo li eble naskiĝis, aldonis monaton Aŭ gusto al sia nomo Aŭ gusto; lia antaŭulo Julio Cezaro akiris la aldonon de julio.

Nu, kelkaj homoj diras, ke nia moderna kalendaro estas kristana kalendaro, sed memoru, ke estis la antikvaj romianoj kiuj kreis ĝin,

kies kalendaro (vidu antaŭ an alineon!) estis tuŝita de kristanaj gvidantoj. Kion ni vere havas estas roma kalendaro, al kiu kristanoj faris plibonigojn.

strangaj rakontoj

Multaj el la vortoj atribuitaj al Jesuo estas strangaj kaj reflektas la kredojn kaj superstiĉojn de lia tempo. En ĉi tio, Jesuo estis kiel ĉiuj aliaj. Li diris kaj faris aŭ agis, aŭ la rakonto estis skulptita de aliaj, por kongrui en la miton de la virgulino naskiĝo, mirakloj kaj resurekto.

Li estis sorĉisto kiu konfesis magiajn potencojn, liaj asertoj kaj antaŭdiroj estis neakcepteblaj por liaj kunjudoj, kaj lia parolado estis iritita al la regantoj. Ni ne forgesu, ke la epoko de florado de nescio kaj superstiĉo, de maltoleremo kaj forigo de libereco de esprimo identiĝas kun la mallumaj epokoj de la homa historio. Eŭropo: jen la epoko, kie regis la toksa regado de la kristana religio. Ĉi tiu religio havis feran tenon sur la socio, kaj la kristanoj de tiu epoko estis la Unua Talibano, mortiginte almenaŭ 50,000 sorĉistinojn.

Neniam ignoru nescion kaj superstiĉon - la sekvoj estas teruraj kaj tragikaj.

Do, ĉu estas io valora?

Dum Jesuo estis kiel aliaj postiĝintaj homoj de sia tempo kun iliaj kredoj je demonoj kaj diabloj kaj tiel plu, li estis absolute malsimila al iu ajn el siaj samtempuloj en la lando kie li vivis. Aŭ ĉi malsama ol iu ajn, kiu iam vivis en ĉi tiu mondoparto.

Jesuo parolis pri amo, kompato, bonkoreco kaj pardono. Li havis pozitivan aliron al vivo (kvankam makulita per la perspektivo de morto kaj resurekto), kaj okazaĵoj en lia vivo, ĉi tiuj okazaĵoj estis fikcio aŭ vero, indikas viron kiu gvidis noblan vivon. Li zorgis pri malsanuloj kaj forlasitoj. Li estis zorgema homo.

En la vortoj atribuitaj al li, li petas pripenson pri tiuj, kiuj ne pekis aŭ faris malbonon. Li havis saĝon pretere komuna.

Li instruis la arton de moralo "por sia tempo kaj epoko." En ĉi tio, li prononcis la eternajn valorojn, kiuj jam estis enkondukitaj de centoj da pensuloj antaŭ li en aliaj partoj de la mondo, en malsamaj civilizacioj.

Ĉi tiuj estas kelkaj el la plej valoraj kvalitoj, kiujn ni ĉiuj devas kultivi por ni mem kaj niaj socioj, kaj estas pro tio, ke la vivo de ĉi tiu viro estas memorinda. Almenaŭ la partoj de lia vivo - historiaj aŭ ne - kie ni vidas ĉi tiujn eternajn valorojn.

Mi ignoras la sensencaĵon: ekzemple la iluzion de iuj, ke Jesuo estas ilia "politika filozofo". Ĝi nur signifas, ke ili ne havas ideon pri politiko, filozofio aŭ ĉiela misio de Jesuo. Por radikala politika aktivismo, oni devas serĉi aliloke inspiron.

Sed ĉu li estis unika?

Mi ne pensas tiel. Se li estis vere historia figuro, tiam 500 jarojn antaŭ li la Budho instruis moralon de Ĉi tiu Vivo kaj Ĉi tiu Penso, de Kompato kaj bonkoreco. Konfuceo ankaŭ faris tion en ĉi tiu tempo. Neniu el ili bezonis la absurdajn rakontojn de Jesuo por prediki kaj praktiki iliajn grandajn kaj noblajn vivojn. La instruoj de la Budho estis tiuj de rezonita argumento. Ili instruis pensmanieron. Tio reformis la kruelan reĝon Ashoka por iĝi Granda Imperiestro. Revizitu la mortpunon, starigu besthospitalojn ktp.

Ĉu la instruoj de Jesuo, kiu ne instruis racie, alproksimiĝis al la Vero? Ĉu ni bezonas la kredon, ke mortinto povus reviviĝi por fariĝi aŭ esti bona? Ni ne forgesu, ke Jesuo Kristo instruis pri eterna peko, kiu okazas simple per naskiĝo. Ĉu ni estas fiŝkaptistoj ĉar ni naskiĝis? Ni ankaŭ ne forgesu, ke Jesuo Kristo minacis la kredantojn per eterna puno en la infero. Ĉu ĉi tio estas la metodo por certigi, ke kredantoj fariĝas pli bonaj, aŭ ke imperiestroj regas en pli bona maniero?

Kien kredo je religio kaj mitoj kondukis homojn? gvidantoj plifortigi sian kruelan tenon super la popolo? Estas la institucioj de religio kiuj estas asociitaj kun kristanismo per si mem liberigis sklavojn aŭ ĉu ili faris tion pro premo de filozofoj kaj aktivuloj de Demokratio kaj Homaj Rajtoj? Aŭ eĉkonduki al justeco la krimajn pastrojn, kiuj estis denuncaj kiel sekse mistraktis la infanojn, kiujn ili kontrolas aŭ kies havi gardadon? Tie kuŝas la provo.

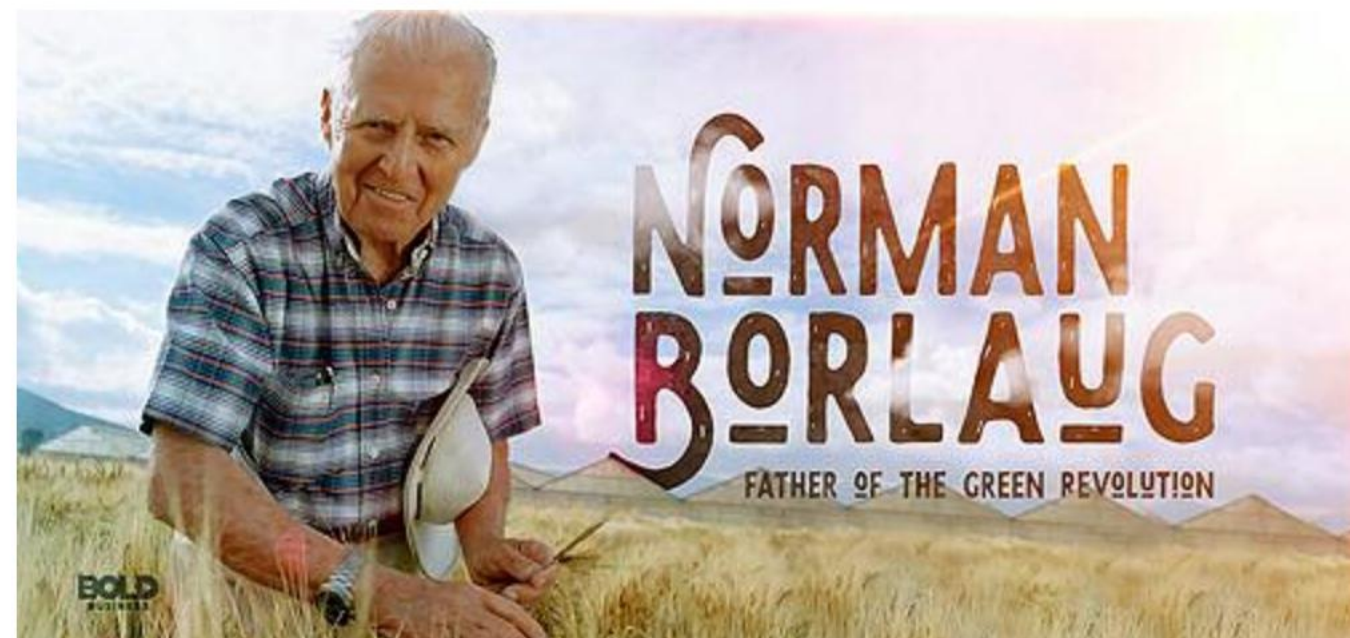
Ĉi tio estas provo por ĉiuj religioj. Kaj por ĉiuj sistemoj penso kaj kredo kaj nekredo: ĉu ili plibonigas la vivon de ĉiuj homoj ĉi tie kaj la nuntempo. Ĉar la postvivo ne ekzistas. Ni havas bezonas nun feliĉon kaj justecon.

Krom kredoj, kiujn oni povas flankenmeti, kio estis la mesaĝo de tiu, kiun ili konsideras la Mesio? Kaj, ĉu ne estas tie pensuloj, moralistoj, filozofoj kaj sciencistoj de la tempo kiuj, sen bagaĝo de blinda kredo, diris kaj pruvis per siaj vivoj a nobelaro kiu povas esti lumturo por tiuj kiuj deziras gvidi vivojn plena de signifo?

En neniu aparta ordo aŭ ekskluzive Ajita Kesa, Kambali, Makhali, Gosala, Budho, Charvakas, Konfuceo, Sokrato, Hipatio, Aryabhata, susruta, charaka, Vemana, Koperniko, Bruno, Galileo, Kant, Voltaire, Diderot, Lavoisier, Proudhon, nanak, narayana Guru, Wollstonecraft, Darwin, Russell, Luksemburgio, Phule, Mn roy Ambedkar, Gandhi, Bhagat singh, camus, curie, Beauvoir, cassin, erich Fromm, Popper, helen Keller, shaw, stoes roe, Tagore, nehru, einstein, rotblatt Jenner, Pastro, Martin Luther, Mandela, Baba Amte - kredantoj kaj ne kredantoj - ĉu ili ne povas ankaŭ montri la vojon al Homaro kiu serĉas vojon - post kiam iliaj vivoj estas senigitaj de legendoj kaj de mitoj kaj iliaj mankoj kaj iliaj personaj fiaskoj kaj iliaj absurdaj kredoj?

Ja, kiel mia patro diris al mi: Nobel-premiito Norman Borlaug, la patro de la verda revolucio, savis pli da homaj vivoj ol Jesuo neniam faris ĝin.

Parolante pri resurekto: se vi povas revivigi, kio estas la signifo diri "li mortis por ni"? Kie estas la ofero pro Kristo !!! Kaj kial porti la krucon kun la korpo de la persono sur ĝi, anstataŭ e

pri ĝoja, radianta bildo de iu, kiu estis "revivigita"? Kial kulto de morto se ĝi povas esti festo de vivo?

Mi faras ĉi tiujn demandojn spektante la meson ĉe Vatikano en televido kiu temigas ripetante la kredon ke mortinto povas reveni al la vivo. Ili eĉkonfirmas al ni, ke li faris ĝin. Ĉi tiu "vero" de la resurekto de mortinto kiu leviĝis estas asertita de la Papo Katoliko: malfortika homo, kiu ne povas leviĝi de sia seĝo, ĉi tiu Vikario de Kristo sur la Tero, elektita per baloto kaj anoncita per fumo, homo, kiu ne povas leviĝi de sia seĝo sen helpo, deklaras tiu Kristo revivigita el morto.

Babu Gogineni

Ĉi tio venis el la arkivoj, eble ĉar ĉiuj parolas pri la Palestino kaj la algoritmoj de FaceBook levis ĝin. Post ĉi, ĉi tio Palestinano influis la mondon kiel neniuj aliaj en la regiono. Tiuj kiuj konsideras lin kiel unu el siaj profetoj aŭ kiel la Filon de Dio eble ili volus pripensi, en tempo de senkompata milito kaj sensenca detruo, pri la pozitiva mesaĝo de lia Prediko pri Monto: la pardono, bonkoreco, amo kaj kompato kiuj estis rekomendita de homoj antaŭ li kaj post li. Valoroj kiuj povas gvidi ĉiujn en konflikto kaj kolero.

PRI RELIGIA LIBERECO

La internacia katolika revuo *Communio*, revuo de Eminencoj, Prelatoj kaj Pontifoj, traktas en sia numero 287-288 de majo-aŭgusto 2023 "Religia libereco - rajto". En strukturita kaj sufiĉe kompleta stilo, ĉi tiu demando estas do ekzamenita.

Ni memoru, ke dum jarcentoj, la Katolika Eklezio kondukis al la paliso ĉiujn, kiuj pensis alie, kaj kredis iom malsame ol la dogmo trudita de Vatikano. Koncerne la Ateistojn kaj Liberpensulojn, ĝi estis absoluta teruro. Por renversita signo de kruco (laŭ la ortodoksa maniero), ĝi signifis morton aŭ malvolan konvertiĝon. Por Liberpensuloj, torturo, senkapigo kaj brulado, kiel por la Chevalier de La Barre.

Fronte al la batoj de la moderneco, kun la dorso kontraŭ la muro, la Romkatolika Eklezio, devigita kaj devigita, devis retiriĝi. Ĉe la Dua Vatikana Koncilio ŝi oficiale konvertiĝis al religia libereco. Sed ni ne eraru, ĝi estis taktika aranĝo, ŝi koncedis nenion pri la merito. La dogmo estas konservita, sed adaptita en la perspektivo de la fama "Tezo kaj Hipotezo", kiu igis lin diri en la 19-a jarcento: "La judoj mortigis Kriston kaj Monseigneur Dupanloup manĝis kun sinjoro de Rothschild".

Vatikano II rekonis religian liberecon kiel liberecon de perfekteco: vi eraras ne kredante tion, kion konfesas nia sankta patrino-la Eklezio, vi rajtas tion fari provizore, sed ĉefe vi havas la devon trovi la vojon de la Vero; kiu povas esti nur Katolika Doktrino. Mallonge: "Trovata studento, sed povas fari pli bone." Kaj kiu diras la Veron? La Eklezio kompreneble. Estas ankoraŭ la sama maltoleremo kaj la sama dogmatismo, vestita per Prada sendube, sed la substanco restas la sama.

Koncerne al libereco de konscio, ĉiam kondamnita kiel en la tempo de la Syllabus, kiu akompanis la enciklon *Quanta Cura* kaj la aserto de Gregorio la 16-a denuncanta la liberecon de konscio kiel "deliron", ĝi estas libereco de pereco (dixit Saint Augustine). La Katolika Eklezio rekonas la Rajton je Eraro (kaj estas ŝi, kiu decidas, kiu eraras), sed ĝi ĉiam rifuzos rekonon la Rajtojn je Eraro, ĉar tio metus la rajton je eraro sur la saman nivelon. Eraro kaj Vero (en ĝia dogma koncepto, kompreneble). La Eklezio restas mastro de ĉio, kaj ĝi ĉiam intencas direkti konsciencojn.

La nura malfacilaĵo por ŝi estas, ke ŝi ne plu havas rimedojn por trudi sian koncepton al la mondo, kiu ĉiam pli eskapas de ŝi, do ŝi estas ruza kaj prezentas religian liberecon (kiu estas la libereco kredi kiel vi volas) kontraŭ libereco de konscio. (kiu estas tiu de kredi same kiel ne kredi).

Ĉi tiu numero de Communio tute konfirmas mian analizon kaj ni devas saluti ĉi tiun honestecon de ilia flanko. Tiel, ni povas legi: „La libereco elekti la religion laŭ vole estas, en Dignitatis humanae, subigita al la devo serĉi la veran religion. Religia libereco estas rajto, sed rajto plenumi sian devon, rajto koni, ami kaj honoru Dion.

Kiel ĉiam, kiam la Katolika Eklezio estas en malfacilaĵoj, ĝi alvokas la Ŝtaton por helpo. "Kontraŭ tiu liberala antropologio (la neŭtraleco de la Ŝtato en metafizikaj aferoj), Nicolas Healy defendas la ideon, post la dokumentoj de la Sankta Seĝo, kiujn li komentis, ke religio ne estas privata bono, sed komuna bono, aŭ eĉke ĝi konsistigas "la komunan bonon de la Eklezio kaj liberalaj Ŝtatoj". Ĉiam estas la sama refreno: La Ŝtato kaj la Eklezio estas unuiĝintaj, ĉar ili havas komunajn interesojn: la konservado de la sistemo.

Tamen, la Eklezio trovas, ke la leĝo pri "Separatismo" de la 24-a de aŭgusto 2021 forte atakas la prerogativojn de religioj por la avantaĝo de la Ŝtato, kio estas vera. Ĝi estas konkordata leĝo de fajna kaj enpenetra kontrolo de religioj fare de la Ŝtato. Communio memoras la Komunan Deklaracion de kristanaj konfesioj (katolika, protestanta, ortodoksa) kiu kondukis al apelacio al la Ŝtata Konsilio kiu ne havis la atendatan sukceson. Sed ĉi tiu evento estas malproksima de negrava kaj produktos siajn efikojn poste. Igrade, la aŭtoro preskaŭ estus parolinta pri la Libera Penso kaj la laikaj asocioj, kiuj havis, pri ĉi tiu preciza punkto, la saman analizon kaj kiuj ankaŭ alparolis la Ŝtatan konsilion, kun iom pli da rezulto.

ĉi-rilate, la analizo kontraŭ la san-kriz-stato, kiu malpermesis religiajn kunvenojn kaj la leĝon "Separatismo" estas tre kohera: la mezuroj prenitaj estas limigo de la rajtoj de la Eklezio, kiu devas povi agi kiel ĝi volas, sen zorgi pri la problemoj dependantaj de la civila socio, ĉi-kaze la pandemio de covid 19. "Dio" estas sendube la plej bona vakcino kiu ekzistas, ni ne estas malproksime de la kapricoj de profesoro Raoult kun sia kloroquino.

En iom malespera maniero, Communio provas trudi la punkton: "David Voprada montras, ke liaj pardonpetaj tekstoj (de Tertuliano) ne defendas religian liberecon en la nomo de libereco de konscio, sed liberecon de konscienco en la nomo de religia libereco, etendante al religio la roma principo de la protekto de la civitanaj rajtoj de la libera homo." Ni devis kuraĝi, kaj ili kuraĝis, eĉtiel ni rekonas ilin, laŭ la feliĉa esprimo de la granda Filozofo Michel Audiard. Religia libereco estas parto de libereco de konscio kaj ne inverse. Konscienco-libereco estas la kaŭzo, religia libereco estas efiko.

Artikolo traktas Leono XIII, tiu, kiu "kunvenis" la Eklezion al la Respubliko.

En Libertas praestantissimum, kiu rehabilitas la doktrinon de Tomaso de Akvino kiu reasertas respekton al civilaj leĝoj, kondiĉe ke ili konformas al "natura juro" (tiu de Dio kaj la Eklezio, kompreneble): "En religia afero, tio ne povas signifi la licencon por aliĝi indiferece al la religio de onies elekto, kiu kontraŭus la primaran preskribon de serĉado de la vero pri dio, kiel sankta Tomaso asertis en la teologia resumo. Ĉi tio donas la veran enhavon de la "mitingo": oferto de servo por defendi la sistemon de subpremo, ĉar la sorto kaj supervivo de la Ŝtato kaj la Eklezio estas ligitaj en la venonta revolucia tumulto.

En la preparado de Vaticano II, la Vatikana Teologia Komisiono skribis dokumenton De Ecclesia kie ni povas legi ke la Ŝtato ekzistas nur por servi la Eklezion kiu legitimas ĝin (kiel la kronado de Reĝoj en Reims, sed tio estas etendita al ĉiuj politikaj reĝimoj): "Ĉi tio postulas antaŭ ĉio, ke plena libereco estu donita al la Eklezio kaj ke ĉio, kion la Eklezio juĝas kiel malhelpo al la realigo de la eterna celo, estu ekskludita de leĝaro, de registaro kaj publika agado." Ne malpli.

La instrukcioj de Paŭlo la 6-a estas klaraj koncerne la ellaboradon de la Deklaracio pri religia libereco, ĉi tie ili estas resumitaj de Kardinalo De Smedt: "Emstreku la devon serĉi la veron; prezenti

la tradicia instruado de la eklezia magistrato; eviti bazigi religian liberecon nur sur libereco de konscio; deklaru la doktrinon tiel, ke la laika Ŝtato ne kreu sin esceptigita de siaj devoj al la Eklezio; specifu la aŭtoritaton de la deklaro (doktrina, dogma, laŭ leĝo aŭ praktika)."

La Deklaracio do inkludas ĉi tiun paŝon: "la civila potenco, kies propra celo estas provizi la komunan tempan bonon, devas rekoni kaj antaŭenigi la religian vivon de civitanoj". Lucie, Communio konstatas, ke la leĝo Debré pri publika financado de la katolika edukado estis en kontraŭdiro kun la leĝo de 1905, ĉar ĝi ne plu celis garanti la liberecon de kultado, sed subteni ĝin. La Debré-leĝo ankaŭ estas karakterizita kiel "kvazaŭ-konkorda" leĝo, kio estas tute vera.

Kompreneble, ĉiam aperas nostalgio pri la Antikva Reĝimo: "La Antikva Reĝimo enskribis ĝin (la koncepto de potenco) en "la granda ĉeno de la estaj o": estigita per dekreto de la providenco, la misio de la princo estis gvidi siajn regatojn. sur la vojo de bono kaj savo, unuigante iliajn agojn kaj siajn vortojn sub la principoj de la katolika ordo. Neniu el ĉi tiu politiko de homogeneco restas en la nova civilizacio. Ĉio okazas "kvazaŭ Dio ne ekzistus", kaj se Deus non dareturs (dio ne estus donita), laŭ la formulo de Grotius". Communio eĉparolas pri "leĝa agnostikismo" denuncante ĝin.

Revizianta Hobbes kaj Spinoza iom, Communio asertas ke: "En sia historia kaj koncipa matrico, politika liberalismo estas tial neapartigebla de la ideo de "civila religio": la interna kultado de dio evitas civilan potencon kaj etendiĝas al ekstera kultado de religio, tio estas trudas civilan religion." Klare, por la Eklezio, socio sen religio estas nebla kaj ĝi estas evidente absoluta teruro.

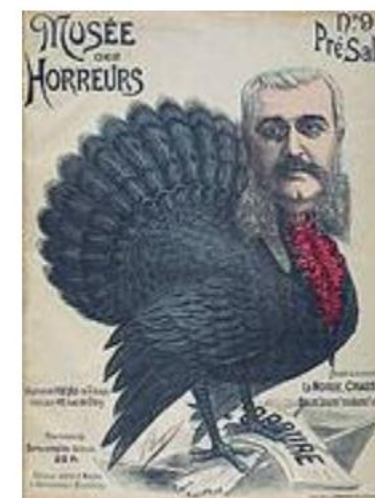
"Relegi Hobbes kaj Spinoza surbaze de ilia teologia heredaĵo helpas klarigi la profundajn ambivalencojn de liberalaj demokratioj koncerne religian liberecon. Liberalaj demokratioj baziĝas sur la apartigo de spirita kaj tempaj reĝimoj aŭ regnoj, kiujn ili protektas per juraj mekanismoj tenantaj la privatan kaj publikan sferojn apartaj. Ili do garantias politikan netuŝeblecon

de la reĝimo aŭ de la spirita regno, sed danke al ĝia privatigo, kaj eĉ pli al ĝia individuigo, dum la religia libereco antaŭ supozas la agnoskon de la publika kaj kolektiva, socia kaj komunuma dimensio, de la reĝimo aŭ de la spirita regno.

La tuta diferenco inter "libereco de konscio" kaj "religia libereco" estas tie. religio privata afero el la vidpunkto de la Ŝtato, aŭ religio publika afero de la Ŝtato, tia estas ĉiam la dilemo kaj la disiĝo inter la sekulara kaj la klerikala.

Emmanuel Macron en sia parolado al la Bernardins en 2018 klare poziciigis sin sur la dua perspektivo. Li tiel respondis, kiel fervora servisto, al Papo Francisko, kiu en 2016 konfidis al La Croix: "La malgranda kritiko, kiun mi adresus al Francio, estas troigi laikecon. Ĉi tio venas de rigardo de religioj kiel subkulturo kaj ne kiel kulturo en sia propra rajto. Mi timas, ke ĉi tiu alproksimiĝo, kiu povas esti komprenita per la heredaĵo de la klerismo, ankoraŭ restas. Francio devus fari paŝon antaŭen en ĉi tiu temo por akcepti ke malfermiteco al transcendo estas rajto por ĉiuj."

Transcendeco ne estas rajto por ĉiuj, sed ebla libereco por tiuj, kiuj interesiĝas. Ni estas malproksimaj de la leĝo de 1905, kiu igis Francis de Pressensé diri en la momento de la parlamenta debato por ĝia adopto: "laikismo estas la Ŝtato kiu haltas antaŭ la konscienco." La respubliko devas resti neŭtrala antaŭ la metafiziko; ĝi ne povas havi opinion pri ĝi, alie ĝi malobservus ĉi tiun liberecon de konscio. Ŝtato, kiu diras: Vi devas kredi aŭ Vi ne devas kredi, estas totalisma Ŝtato kiu promocias Ŝtatan ideologion, kiel faras la leĝo de "Separatismo" kun siaj "valoroj de la Respubliko", kiujn ĝi volas trudi al ĉiuj. La respubliko ne havas valorojn por esti akceptitaj, ĝi havas principojn por plenumi.

Pri ĉi tiu temo, ni rakontu klarigantan anekdoton. En la tempo de la Eŭropa Traktato de Lisbono, Libera Penso prenis la iniciaton ke 55 asocioj en Eŭropo subskribu komunan deklaron kontraŭ la rimarkoj de Eŭropa Komisararo pri Eksteraj Aferoj (Diplomatio), kiu ĵus faris komunan deklaron kun la OCI (organizaĵo de islama kunlaboro). Estis tempo kiam ĉi tiu igus min rideti (LOL).

Sed tie, ĝi estis la promocio de religio fare de la institucioj de la Eŭropa Unio.

Samtempe, la Projekto de Eŭropa Traktato disponigis, per du apartaj artikoloj tamen similaj laŭ formo, "regulan, malferman kaj travideblan dialogon" inter la Eŭropa Unio kaj la religioj de unu flanko kaj de la alia kun asocioj de civila socio. Tio sekvis la abortitan projekton de Jacques Delors "trovi animon por Eŭropa", tro vasta programo, generalo de Gaulle estus dirinta.

Ni do petis kaj akiris rendezuon en Bruselo kun la respondeculo pri religiaj demandoj, Doktoro Wenniger, moknomita "Casque à pointe" de liaj amikoj. En la delegacio, kiun mi gvidis kun Marc Blondel, ni demandis lin, kial estas du apartaj artikoloj, kiam ili traktis la samon.

Lia respondo mirigis nin, kiel Coluche diris: "Ĉar ne estas la sama afero, religio estas transcendeo, civila socio estas imanenco". Ni memoru, ke transcendeo estas kio altigas, kaj imanenco, kio revenigas al si. La unua koncernas la menson, la dua la korpon.

Malice mi faris al li la demandon, kiu enigis lin en profundan embarason kaj longan meditadojn antaŭ ol respondi: "La Libera.

Penso, ĉu imanenco aŭ transcendeo? Li finas respondi al mi: "Ĝi estas transcendeo." Niaj vivoj ŝanĝiĝis tiun tagon. Esti transcenda estas, fakte, ne donita al ĉiuj.

Sammaniere, ke ne estas klare, kiel Prefekto havus la necesan trejnadon por decidi ĉu asocio estas vere religia aŭ ne, laŭ la leĝo "Separatismo", kiel la Eŭropa Komisiono povus decidi kio estas "imanenta aŭ transcenda"? Ĉu Kanona Juro kaj Teologio nun estus parto de la deviga universitata instruplano?

"La resto estas bongusta kaj mi rakontos ĝin al vi" kiel diris Georges Brassens. La du artikoloj de la Lisbona Traktato estis kunfanditaj en unu: Artikolo 17-C. "Transcenda" Libera Penso sendube estis tro por la Eŭropa Unio.

per ĉi tiu studo de Communio, ni klare vidas la diferencon inter libereco de konscienco kaj religia libereco. Ni ne estos igitaj ellasi la predon por la ombroj.

Christian Eyschen

EN 1943 MORTAS Jozefo TurMEL, ABATO KAJ LIBERPENSULO

Joseph Turmel naskiĝis en 1859 en pli ol modesta familio. Li eniris la negravan seminarion en junega aĝo, tiam la plej gravan seminarion, tiam la Katolika Universitato de Angers kie li studis teologion. Ordinita pastro, en 1882 en la aĝo de 23 li estis nomumita profesoro en la katedro de dogma teologio ĉe la Granda Seminario de Rennes. En sia aŭtobiografio, li klarigas, kiel li perdis sian kredon en 1886. Post tuta serio da aventuroj kaj ekzegeza agado de nekredbla abundo, li estis ekskomunikita en 1930, en la aĝo de 71 jaroj. Estas ĉi tiu lasta periodo, kiun mi ŝatus diskuti nun.

Ĉi tiu periodo, la plej lastatempa, estas senkompare la malplej bone dokumentita. Antaŭ 1930, ni havas du tre kompletajn dokumentojn pri la vivo de Turmel: la libro de lia amiko Félix Sarthiau (1) kaj liaj du aŭtobiografiaj broŝuroj.

De 1930 ĝis 1943, la informoj estis pasemaj, disaj kaj fragmentaj. Multe da laboro devas esti farita por prilumi siajn vivojn kaj agojn.

La ŝlosilo de lia sinteno estas lia plej fama kaj ofte ripetata deklaro de la posteuloj: "Martiro de la vero, mi devas esti ĝia apostolo." Kaj fakte, la anatemo, kiu frapis lin en 1930 post eksterordinara rakonto pri spionado kaj esploro ene de la Eklezio, markis radikalan turnopunkton en lia produktado. Ĝuste tiam, en siaj verkoj kaj artikoloj, per la multnombraj pseŭdonimoj, kiujn li uzis, li direktiĝis ekskluzive al klerikoj. Lia intelekta batalo estis interna al la Eklezio, lia celo estis liberigi kiel eble plej multajn pastrojn de la teno de dogmoj. De sia ekskomuniko, li alparolas la profanan mondon, li predikas kontraŭ dogmoj kaj pli profunde kontraŭ religio. Li unue kunigos ĉiujn siajn trovaĵojn en kompleta kaj alirebla formo.

De 1931 ĝis 1936, inter la aĝoj de 72 kaj 77, li publikigis sian monumentan Historion de Dogmoj kun Éditions Rieder. Ĝuste estas kaj lia ĉefverko kaj verko de transiro. Ĝuste celas kaj al teologoj kaj al la ĝenerala publiko. Klareco, koncizeco, senĉesa pensfluo, ni povas esti konvinkita nur per la kvanto de erudicio tute sen pedanteco, kiun ni malkovras. La mesaĝo estas implacibla: Turmel skribas la historion de dogmoj kiel Darwin skribis la originon de specioj. La surprizo de multaj fervoraj nekredantoj, inkluzive de mi, estas trovi daŭran intereson en ĉi tiu legado. Male al tio, kion oni povus imagi, la historio de dogmoj bone vendis Rieder Editions, kaj ne nur inter specialistoj.

Ni ne scias precize kiel okazis la renkontiĝo inter Turmel kaj Libera Penso. Sendube ĝi estis pere de Prosper Alfaric, iama pastro kiu, en 1931, publikigis serion da artikoloj pri la afero Turmel en *Leprogres sociale*, n°603 (2)

Alfaric, kiu perdis sian fidon en 1909 post iĝado en la modernisma krizo, aliĝis al la Instruista Ligo kaj al la Racionalisma Unio, tiam Libera Penso. Kio estas klara estas ke apud la historio de dogmoj, Turmel komencis publikigi verkojn kiuj povus esti priskribitaj kiel edukaj kaj batalemaj ĉe Éditions de l' Idée Libre en Herblay.

L'Idée Libre estas la revuo de la Prezidanto de Libera Penso, André Lorulot. Lorulot publikigis la aŭtobiografiajn "memuarojn" de Turmel en formo de du volumoj: Kiel mi permesis al dogmoj (1935), poste Kiel la romia eklezio donis al mi permeson (1939).

Poste L'Idée Libre eldonis Jesuo (tri broŝuroj), La Biblio Klarigita, La Refuto de la Katekismo, La Morttuko de Torino kaj fine Religioj.

Ni aŭskultu Lorulot en 1960: "Mi neniam forgesos la unuan viziton, kiun mi faris al li antaŭ ĉirkaŭ dek kvin jaroj, post publikiginte liajn interesajn "memuarojn". Kia simpleco, kia modesteco, sed ankaŭ kia trankvila konscienco, kia deziro oferi nenion al eraro. Estis post ĉi tiu intervjuo ke la Granda Ekskomunikilo venis al Libera Penso. Li restis fidela al ŝi ĝis sia lasta spiro kaj estas ŝi, kiu hodiaŭ venas por kliniĝi antaŭ la hela memoro, kiun li lasis al ni." Tiu ĉi intervjuo estas datita 1933, kiam Lorulot faris la vojaĝon al Rennes akompanate de Jean Cotereau. La membreco de Turmel originas de la 2-an de julio 1935, kaj dum la periodo 1933-1936, la vizitoj de Lorulot al Turmel iĝis regulaj. Turmel do aliĝis al la Rennes-firmao, tiam nomita "La Lumière". La Prezidanto de Libera Penso en Rennes estas Victor Droinneau kiu ankaŭ vizitas Turmel regule.

La refuto de la katekismo, Religioj, Dio

Turmel, nun Liberpensulo, skribis tri broŝurojn pri la Libera Ideo: la refuto de la katekismo, religioj, Dio. Ĉiuj tri skribitaj en tre simpla kaj rekta stilo, estas klare, ke ili estas iel popularaj verkoj. Sed por kiu? Por kia celo?

Piednoto en la enkonduko al Religioj iom lumigas ĉi tiun punkton: "La Libre Pensée Rennaise, sub la prezidanteco de S-ro Droinneau, esprimis la deziron en 1934, ke estu eldonita konciza Historio de Religioj. Kaj lia deziro estis akceptita de la kongreso de Besançon de la sama jaro. Ĉi tiu responde al ĉi tiu deziro estis verkita ĉi tiu libro.

Tiel modesta en siaj pretendoj kiel en sia volumo, ĝi nur intencas lumigi la homojn. Akademiuloj donis multajn kaj diverĝajn difinojn de religio kiuj povas esti trovitaj en la Granda Enciklopedio (Religiartikolo). Tiu, kiun ni legas ĉi tie, celas esti simpla kaj klara.

La leganto rajtas libere preferi tiun de Salomon Reinach (orfeo, p. 7): "Aro da skrupuloj, kiuj malhelpas la liberan ekzercon de niaj kapabloj".

Ni evidente estas honorataj ekscii, ke la verkado de ĉi tiu libro respondas al deziro de nia asocio. Turmel ĉi tie konfirmas la "ĝeneralan publikan" alvokiĝon de tiuj verkoj. En la verko, la plej granda parto estas evidente donita al kristanismo, lia specialaĵo, sed per frapa ŝparvojo, li donas la larĝajn konturojn de ĉiuj grandaj religioj, inkluzive de hinduismo, bramanismo, konfuceismo. Liaj rimarkoj estas apenaŭ ekumenaj, aŭ en tre kritika senco: ĉiuj estas metita sur la sama nivelo kun implacable malligo. Kelkaj el liaj dezaĵoj sendube maljuniĝis. Lia aliro al primitivaj religioj estas certe danĝera en vido de moderna antropologio.

Sed antaŭ ĉio, li metas religion en la domon de ideologio, kaj nenie aliloke: "Religio estas komerco kun la transe. La postvivo estas koncepto de la homa menso. Ĝrampas al la grundo kie la pensmaniero estas kruda kaj maldelikata. Kiam la pensmaniero leviĝas kaj purigas sin, la transe sekvas ĝin en sia ĉeliro. Ĝiam estas lige kun la spirito, kiu ĝin disvolvas kaj produktas."

Dum la tri verkoj, lia materialismo evoluas kaj asertas sin. dum pluraj okazoj, li salutas sciencon kiel deĵetis multoblajn lumojn sur la evoluo de la mondo. Li salutas Charles Darwin en la malfono,

kaj li mem komparas sin kun ĝi, iel: "...La instruoj de la Roma Eklezio bazitaj sur la Biblio estas ne pli ol infanaj rakontoj por tiuj, kiuj konatiĝis kun la evoluo. Ankaŭ, multaj akademiuloj kreskigitaj en tradiciaj kredoj prirezignis ilin simple ĉar la filiiĝo de specioj trudis sin al ili.

Religioj konkludas kun Dio: "Mi finis kaj mi resumas. Se ekzistas Dio, tio estas karaktero dotita per inteligenteco kaj volo, al kiu apartenas la registaro de la mondo, tiu ĉi Dio konscie kaj intence produktis la tutan malbonon, kiu nin tiel kruele afliktas; li havas plenan respondecon pri tiu ĉi malbono: Dio estas monstra estaĵo, li estas terura.

Sed Dio ne ekzistas. La movado de la mondo estas certigita de la mekanikaj leĝoj, kiuj regas universalan energion kaj kiuj ekskludas ĉian eksteran intervenon. Malbono estas la laboro de ĉi tiu sama energio, kiu eskapas ĉian respondecon, ĉar ĝi estas senkonscia kaj blinda.

Malbono ekstrema, dum ĝi estas ligita al malbona volo. Ni rezignacias al ĝi stoike, tuj kiam ne plu ekzistas kaŭzo respondeca por la malbono."

Turmel pli kaj pli firme asertos sian raciisman materialismon.

Li aranĝas sian rakonton pri la animo en la Refuto de la Katekismo, verko en kiu li refutas punkton post punkto la vulgaton de katekismo. La animo estas la rezulto de la fiziologia aktiveco de la cerbo, pli da cerbo, pli da animo.

Tiuj ĉi broŝuroj estis destinitaj, laŭ postmorta artikolo verkita en 1930 kaj publikigita en La Raison en 1959 (op. cit.), por klera junularo. (Ĝi celas studentojn en universitatoj kaj altlernejoj).

La morto de Turmel

En 1943, estis Victor Droinneau, Prezidanto de Libera Penso en Rennes, kiu deklaris la morton de Patro Turmel, kiu okazis en lia domo ĉe 11 rue Waldeck-Rousseau. Nenio estas konata pri la cirkonstancoj de lia morto. Li atingis progresintan aĝon. Ĉi tiuj estis la mallumaj jaroj de la milito, ni scias nur el la atesto de niaj pliaĝuloj, ke la liberpensuloj fervojistoj de Rennes provizis ĝin, kiam ili povis, per fuelo. Ankaŭ laŭ ilia atesto, li apenaŭ eliris plu, sed tamen regule ricevis Victor Droinneau kaj plurajn membrojn de La Libre Pensée.

Nia kamarado Paul Dubois, kiu mortis antaŭ nelonge, memoris, ke li alportis hejmen dokumentojn kaj revuojn por legi dum la vintro de 1942. Laŭ Lorulot, li mortis pace. En siaj propraj vortoj "li eliris evitante la skandalon de la malfortuloj" (3)

. Ni scias ankaŭ, ke Turmel ricevis civilan entombigon kie ĉeestis granda homamaso, malgraŭ la tiama klimato, ne tre favora al Liberpensuloj kaj ilia filozofia akompanantaro. Victor Droinneau prave estas kontenta: "Malgraŭ la germana okupado, ni donis al Turmel entombigon kongruan kun tio, kion li volis." (4)

La okupo ne permesis al la Liberpensuloj doni al la Turmel-entombigo la tutan grandiozon kiun ili deziris. Lia unua tomboŝtono estis verŝajne modesta, neniuj spuroj plu vivas de kio ĝi estis. Tiu frustrigo estis riparita en 1947.

Jean-Sébastien Pierre

(1) Félix Sarthiaux: Joseph Turmel, pastro kaj historiisto de dogmoj. Les Éditions Rieder, Parizo 1931 (2) Prosper Alfaric: "Liberpensulo pastro, Father Joseph Turmel - unuaj konvinkoj".

Civita progreso, n°603, 1931, p. 305-306, Radikala revuo de Henri Dumay. Eldonita de 1926 ĝis 1939 Prosper Alfaric: "Spekulaj rimarkoj pri afero". Civita Progreso, n-ro 626, 1931, p. 1199-1200.

(3) André Lorulot: Parolado ĉe la inaŭguro de la monumento ĉe la norda tombejo, 1947.

La Libre Pensée, aprilo 1947, nova serio n°17, p. 1

(4) Victor Droinneau: "Antaŭ dek kvar jaroj, Joseph Turmel mortis." Reason, februaro 1957

cifereca revuo de la Internacia Rondo de Racionalisma Ekzegezo

dujara eldonaj o - n-ro 4

Sapere aude

Eldondirektoro: Jean-Sébastien Pierre

Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Formatado: Philippe Floris

Libre Pensée

10/12 rue des Fossés-saint-Jacques, 75005 Parizo

libre.pensee@fnlp.fr